

ஸ்ரீ

திருமங்கையாழ்வார்.

திருச்செங்கோடு

பேராசிரியை ஸ்கூல தலைமைத் தமிழ்ப்பண்பிதர்
தே. இராமானுஜ ரெட்டியார் அவர்களால்
எழுதப்பெற்றது

மதுரை, புத்தகவாதகம்

இ மா கோபாலகிருஷ்ணக கோன
வெளியிட்டது

காபிரைட் ரிஜிஸ்டர்]

1929

[விலை ஆறு ரூ.

Printed at
The Excelsior Press,
Madura

Foreword.

I had very great pleasure in going through this book from start to finish. To me it appears to be a novel crop in the field of Tamil Literature for the following among other reasons (1) The hero, a staunch Vaishnavite, has been depicted in a manner which endears him even to the staunch Shaivite of Shiyali. Evidently the author has very carefully avoided all controversial sectarian topics. (2) The style is quite free from orientalism of any kind and flows in gentle rhythm like the tiny ripples of a calm stream. Neither highly ambitious, nor descending to the common place and colloquialism, it gives at once, that clearness of exposition and simplicity of language, which form the basis of every living language.

The choice of words and the apt quotations,—some of them modified here and there—do so well fit into the subject matter that it is quickly adapted even of after a single reading. This is the sort of the style to be cultivated in the Tamil syllabus of our High School classes. Therefore, the author, himself a High School Tamil Pandit, deserves to be congratulated in having introduced into the Tamil world, a literature of the much desired type.

Chapters 1 to 5 are smooth sailing while chapters 6 and 10 are rather monotonous, but this is only a monotony necessary to the character of a hero who has dedicated his life to the service of his God and his devoted through apparently a list of pilgrim centres in southern India, it is a Vishnu Puranam in a nut shell, as, the allusions explained it promises to enrich the minds of the thoughtful readers

The author has tried to give satisfaction even to the adverse critic in justifying the hero's conduct as a plunderer and a robber. For, if he robbed the atheistic rich, it was to reward the poor devotees, and if he plundered the opulent, he fed the needy, "who, taught by these, confess the Almighty just"

A K PADMANABHACHAR, B A, L T,

முகவுரை.

ஒரு நாடு முன்னேற்ற மடைதற்குக் கல்வியே இன்றி பழையாச சாதனமாம் எந்த நாட்டு மக்கள் கல்வித்துறையில் மேம்பட்டு நிற்கின்றார்களோ அந்த நாடு பலவளங்களும் மலியப்பெற்றுச் சீரும் சிறப்புமுற்று, மறையநாடுகளினும் உயாவுடையதாய்த் திகழுமென்பதைக் கல்வியே மசகடகு உயிரினும் சிறந்தபொருளெனக் கருதிக் கலைஞானத்தை விருத்திசெய்யும் அறிஞரால் செலவழப்பெருகச் செய்தித்து வரும் மேனாடுகள் நமக்கு வெள்ளிடைமலை போல நின்று தெள்ளிதின் உணர்த்தி வருகின்றன.

ஆதலின், நமநாடு சிறப்பெய்தும் பொருட்டு நமநாட்டுப் பெரியார தமநாட்டு மககட்குக் கல்விஞானத்தைப் போதித்து, அது நாடோறும் விருத்தியடையும் செய்தல் வேண்டி அந்நன்ம போதிப்பதினும் 'இளமையிறகல்' என்றபடி இளம்பருவமே கல்வியேறுதற்குரியதாதலின், இளைஞர்க்கே மிகுதியும் போதித்தல் வேண்டி 'தொட்டிற் பழக்கம் கூடுகாடுமடும்' என்ற பெரியார் திருவாக்கினபடி, பிள்ளைகூர் இளமையில் எதைப் பழகுகின்றார்களோ அதுவே அவர்களிடம் எக்காலத்தும் நிலைபெற்றிருக்கும் ஆதலின் அவர்க்குக் கல்வி புகட்டுகாலைப் பண்பாடாகளைப் போதித்தல் கூடாது, அவர்கள் நாடு முன்னேறுவதற்கான வழிகளைப்பூ, வாழ்க்கையை இனிதாக நடத்துவதற்குரிய மாரகங்களுக்கும், ஆனமா நற்கதியடைதற்கான நெறிகளையும், தெய்வபகதி, அடியாரபகதி, அடக்கம், மெய்மமைகூறுதல் முதலிய பல அறநெறிகளையும், விவசாயம், கைத்தொழில், வணிகம் முதலிய பயனுடைத் தொழில்களை விருத்திசெய்யும் விதங்களைப்போதித்தல்

வேண்டுமென அவ்வாறு போதித்ததற்குச் சாதனங்களாயிருக்க
குமாறு இதற்கையே போதனைகள் நிரம்பிய நூல்களே மிகு
தியும் வெளிவரல வேண்டுமென அந்நூல்களை நமமின்றோ
பயின்று வருவார்களாயின அறிவிலும், செலவததிலும்,
அழகிய வாழ்ச்சையிலும் சிறந்து விளங்குவார்களென அந்நா
னம் சிறப்பித்து அனனோரால் நமநாடுகளையெய்தியுதற்குமுன்

இந்நோக்கங்களைக் கொண்டே இவ்வுருக்கூறிய போதனை
களுள், தெய்வபகதி அடியார பகதி முதலிய நற்போதனை
கள் பொதிந்துள்ள “திருமங்கையாழ்வார்” என்கும் இந்
நூலை யாம வெளியிட்டிருக்கின்றனம் இதில், வைணவப்
பெரியாருள் மிகக் மகிமை வாய்ந்தவரும், திருமாலின்
பஞ்சாயுதங்களில் ஒன்றாகிய சாரங்கத்தின் அம்சமாக
உலகில் உதித்தவரும், தெய்வபகதியால் உன்னத பதவி
பெற்றவருமாகிய, திருமங்கையாழ்வாரின் அற்புதசரிகை
இனிய தமிழ் நடையில் சிறுவர் நன்குணர்ந்து கொள்ளு
மாறு தெளிவாக எழுதப்பட்டிருத்தலின், இதனைப் படிசு
குடி மானவர்க்கு ஆஸ்திகபுத்தி தெய்வபகதி முதலிய நல்
லொழுக்கங்கள் விருத்தியடையுமென்பது திண்ணம்

ஆதலின், தமிழ்பிமானமுள்ள பெரியாரும், வித்தியா
இலாகா அதிகாரிகளும் இதனை ஆதரித்து மானவர்கட்குப்
பாடப்படுத்தக்கூறும்படி செய்து, இதற்கையே பயனுடைய
முயற்சிகளில் செலுத்தப்படும் எம்முடைய ஊக்கம் மேன்
மேலும் வளர உதவிபுரிவார்களென்றெண்ணுகிறோம்

இவ்வணம்,

E. M. G

MADURA,

பொருளடக்கம்.

இயல	விஷயம்	பக்கம்
1	திருமங்கை மணன் திருவவதாரம்	1
2	குமுதவல்லியின் வரலாறு	8
3	திருமங்கை மணன் திருமணம்	91
4	மங்கை மணன் சிறையும், திருமால் திருவருளும்	28
5	மங்கை மணன் வழிப்பறியும், திருமால்காட்சியும்	41
6	ஆழ்வார திவ்ய தேசயாதிரையும் ஞான சம்பந்தரும்	52
7	அரங்கநாதன் ஆணையும், ஆழ்வார பொருள் தேடலும்	60
8	தந்திரத்தால் புத்தகசிலையை வசப்படுத்தல்	74
9	புத்தகசிலையால் பனுவப்பணிபுரிதல்	85
10	ஆழ்வார போச்சிஷ்டையில் அமாதல்	94

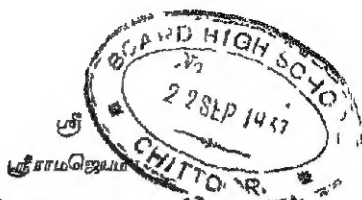

நூற்பாபன.

திருமந கைமனா திருவவ தார
மருமந களெலாம மாணவா சுற்றல
'இளைஞா பழக்கம் இறுதி லரையும்
களைகளு நினது கண்ணியந தரு' மென
முனனோ புகனற முதுமொழி யாங்கே
அனனோ கலவி அடக்கம் பகதி
ஒழுக்க முதலாம் உயரிய நிலையில்
விழுபபம் பெற்று மிளிருவ ரென்றே
திருசசெந கோட்டில் செநகமிழ நடாததும்
தெருட்சி யாராத சிலரா மாணு
ரெட்டியா தமிழி ரட்டியா ரிதனை
அட்ட பாலி னடுவை யாமெனத்
தெள்ளிய கடையில் திரட்டி நாதனா
உள்ள படியாம உணருங் காலை
புர்வைஷ் ணவமாம தெயவத் தன்மையிற்
சேவைசா திககத் தோவோ மாநலால்
என்னே இதனை இயற்கலா சாஸ்யுள்
பொன்னே யாமென்ப பேரற்றிப்
பாடமா வைத்ததுப் பவிறறிடு வாரோ

இராமனம்,

நா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு,
தமிழ் விதவான்,
மதுரை.

திருமங்கையாழ்வார்

கடவுள் குதீ

கைமமான மழுகளிறறைக கடல்கிடந்த கருமணினை
மைமமான மரசுத்ததை மலையுரைத்த திருமாலை
எம்மாளை எனக்கென்றும் இனியாளைப் பனிகாதத்
அம்மாளை யானகண்ட தணிநீர்தென னாருகத்தே

முதல இயல

திருமங்கைமன்னன் திருவவதாரம்

இப்பரதகண்டத்தின தென்பாரிசத்தே விவங்
கும், தென்னாடு பண்டைக்காலத்தி; அரசாக்களால்
மூன்று பிரிவினதாய அமைக்கப்பட்டிருந்தது
அவை முறையே சேரனாடு, சோழநாடு, பாண்டிய
நாடு எனப் பெயர் பெறும் அதிலு,

“ செந்தமிழ் மொழியைச் செலவா கட்டுணை
நந்தமிழ் தூலகன நலம்பெற வருளிய

நடுநீர் மையினெம் நரைமூ தாட்டித்
தொடுநீர் வரைபிற சோறுடைத் தென்னும்
தொல்சீர் பரகிய சோனூட டினகண் "

தன்னரிடத்தே விடப்பட்ட பல மதக்கோட்பா
ட்டங்கிய ஏடுகளில், வைணவ எட்டை எதிர்த்
தேறச்செய்து அதன் மேனமைவை விளக்கிய
தன்மைபுடைபதும், கங்கையிற புனிதமாய்தும்,
பொன்னிநதிபெனப் பெயரேற்றதுமாகிய காவிரி
யானது, வள்ளல்கள், ஏற்போர்களுத் தன்னிருகை
களாலும் மணியும், பொன்னும் மனமுவந்து
வாரி வாரி அவர்கள் வெறுக்குமவரையும் வரை
யாது ராவதேபோல, தன் அலைகளாகிய கைகளால்
பொன், மணி, முதலும், வண்டல முதலானவை
களை இருகரை மருங்கினும் வீசிச் செல்லா நிற
கும் இவ்வாறு வண்டலும், நீருங் கலந்து வயல
களுக்குப் பாயதலால் முறையே நிலவளமும், நீர்
வளமும் பெற்று அந்நாடு ஏந்நாட்டினும் முன
னூட்டிகடலும் சிறப்பினதாய் விளங்கியது

அந்நாட்டில் நிலத்திறகு அழகை உண்டு
பண்ணக்கூடிய நெல்லும், கரும்பும், முறையே
கரும்பும், கமுகம்போல பருத்தும் உயர்ந்தும்
செழிப்புற்று விளங்குந் தினறன். இன்னும் ஆங்க
காங்கு இடையிடையே காணப்படும் பலவகை
மரங்களமைந்த இளமரக்காக்களும், எண்டிசை

பும மணத்தினை வீசும் பலவகைப் பூஞ்சோலைகளும், தாமரைத் தடாகங்களும், குழுதங்கள் நிறைந்த ஓடைகளும், பசும்புறறரைகளும், பாபபோகணகளைப் பறிகுற தனமையினவாபும, குயில்கள்கூவுவதும், வண்டிகள் நீங்காரஞ் செய்வதும், நாகணவாடிப்புட்கள், நவிலவதும், கேட்போமனைத்த தனவாய்ப்படுத்தும் தனமையினவாபும விளங்காநின்றன

இத்தகைய வளங்களமைந்த சோழமண்டலத்தின் ஒரு பிரிவாய்ச் சிறப்புற விளங்கியது திருவாலி எனனும் ஒரு சிறிய திருநாடு அதன் தலைநகரமாகத் திகழ்ந்து விளங்கியது திருக்குறையலூர் எனனும் திருப்பதி அப்பதியில நான்காம் வருணத்திலே 'எள்ளலில்' புகழ்பெற்ற கள்ளாகுலத்துதித்த ஒருவர் ஆலிநாடரெனப் பெயர்பெற்று அந்நகரை அரசிருக்கையாகக் கொண்டு மனுமுறை வழாது அரசுபுரிந்து வந்தவா அவர் அஞ்சாநெஞ்சுடன் போரமேற் சென்று எதித்தோரைவென்று புகழெனும் அணிகலனைப் புபத்திற்பூனும் தனமையினை யுடைபோர

இவ்வாறு சிறப்புற விளங்கிய நம் ஆலிநாடாபுகழ் சோனாடென்கும் பரவிறறு அதனை யறிந்த அந்நாட்டின தலைவனாகிய அபயராஜ சோழன் அவரைத் தன் சேனைத் தலைவனாக்க

எண்ணங் கொண்டனன், எண்ணங்கொண்டதும்
 தூதுவா மூலபாய ஆலிநாடாககுத திருமுகமனுப
 பின்ன தூதுவா கொணாதத திருமுகமேற்ற
 ஆலிநாடா ஆனநதமெய்தித தமது சேனையோடு
 புறப்பட்டு அபய ராஜசோழனை அடைந்தனா
 அபயராஜன ஆலிநாடரை மிக அனபொடு வர
 வேற்று உபசரித்துத் தன எண்ணத்தை வெளி
 யிடான சோழன் உளக்கருத்தை அறிந்த ஆலி
 நாடா அதற்கிசையவே, அவாக களவிலாப்பொரு
 ளளிகது அவரது நாடாகிய ஆலிநாட்டிற்குக்
 குறுநில மன்னனாகவும், தன சேனைக்குத் தலைவ
 னாகவும் அவரை ஏற்படுத்தினான்

ஆலிநாடா அரசரால் அளிக்கப்பெற்ற இரு
 தொழிலையும் ஏற்றுக் கற்பிற்சிறந்த மனையாளாய்
 வல்லத்திரு என்னும் வனிகையோடு இவ்
 ல்லத்தை இனிதே நடத்திவந்தனா சினனாட
 கள் கழிந்த பின்னா அனபாகள் இதய கமலத்
 தமநதுள்ள திருமால் அவவமமையா தம்
 மை அருகினம் துதித்து அனபொடு செய
 யும் பூசனைக்கும், பாகவதாகடகு அறுசுவை
 யோடு திருவமுதுபடைத்து அனபொடு ஆதரிக
 குட அருங்குணத்திற்கும் திருவுளமுவந்து அவா
 குறையை நீக்கத் தமது பஞ்சாயுதங்களுள் ஒன்
 றாகிய விலலின் (சாங்கத்தின்) மீது திருவருட்
 கண் சாததியருளினா.

பரததாமன திருக்குறிப்பின்படியே வில்லும
(சாங்கமும்) கவியுகத்தில் முநதூறறுத தொண
ணூறறெடாவதான நளவருஷத்திற பூரணமி
பொருந்திய வியாழக்கிழமையில், காததிகை
மாசத்துக கிருத்திகை நக்ஷத்திரம் கூடிய சுப்
தினத்திலே, வைணவம் வளர, பாகவதர்கள்
கொண்டாட அவவமையாகருத திருக்குமாரராய
அவதரித்தது

கிருதபுகத்திற காததமனென்னும பிராமண
னாகவும், திரேதாபுகத்தில் உபரிசரவசு எனனும
க்ஷத்திரியனாகவும், துவாபரபுகத்தில் சங்கபாலன்
என்னும வைசியனாகவும் தோன்றி உலகத்தை நல
வழிப்படுத்திப் பாதுகாத பரததாமனே இக்கவி
புகத்து மண்ணுலகத்து மன்னுயிரகளைச் சன
மாககத்தில் உயத்தற்கு நானகாம வருணத்தில்
உதித்தாரென இவா திருவவதாரத்தைப்பற்றி
அநேக நூல்கள் கூறு திற்கும்

பிறந்த அக்குழந்தையின திருமேனி மூல
மூர்த்திபோல நீலதிறமுடையதாய்த திகழ்ந்து
விளங்கியது ஆதலால் பெற்றோர்கள் அக்குழ
விகு நீலன் எனத் திருநாமமிட்டு அதை மிகக்
அன்போடு சீராடிப் பாராட்டி வளர்த்துவந்தனர்.

இங்ஙனம் நாளொருமேனியும் பொழுதொரு
வண்ணமுமாய்ச் சிறப்புற வளர்ந்த நீலனா “எக

கலையும் கற்றுணங்கதாராரோடாண்டேலலையில்”
 எனறபடி தமதிளமைப் பருவத்திலேயே கற்க
 வேண்டிய எல்லா நூலகளையும் கசடறக்கற்று
 வலவவராய விளங்கினா, அன்றியும், தமது
 தொழிறகும், ஜாதிககும் இன்றியமைபாதனவாகிய
 எல்லாவித ஆயுதப் பயிற்சிகளிலும் தோநது வல
 வவராயினா சினனாடகளில் இவரது தந்தை
 யாகிய ஆலிநாடா மன்னுலகை நீததுப் பரம
 பத மடைநதனா தந்தையாரா பரமபதமடைநத்தும
 நீலனா,

“ மகன நந்தைக கரற்று முதலி இவனநந்தை
 எனனோற்றான கொல்லென்னுஞ் சொல் ”

எனறபடி அரசனிடம் தானும் சேனைத்தலைமை
 வகித்துத் தந்தையினும் பதினமடங்கு பேரும்,
 புகழும், பெருமையு மடைநதனா

இஃதன்றித் தம் கொற்றவா பகைவரோடு
 கடுமேபோர செய்யதேருங் காலங்களில் நீலனா
 தமது வீரத்தினால் படைகளோடு முறசென்று
 பராகிரமத்தாற் பகையைவென்று பரகாலர்
 என்று பெயாபெற்றுப் பல முறை வாகை சூடினா

பரகாலா சேனைத்தலைவராய அமாநத சினனா -
 களுள், சோழமன்னன், சிறைரசாகள பலரை
 வென்று அவாகிரிடம் திறைகொண்டு திரண்ட

செலவததனாயும், அரசாக்கரசனாயும் விளங்கி
ன

இவ்வாறு சோழன் பேரும், புகழும், தலைமை
யும் பெறக் காரணமாக விளங்கினவா நீலனாரெ
னும் அவனது சேனைத் தலைவரேயாவா தனக்கு
மேனமையை யளித்த தன் சேனைத்தலைவராகிய
நீலனாரது கலவி, குணம், வீரம், புகழ் முதலியவை
களைத் தன்னிரு கண்களும் களிப்படைபக் கண்ட
காவலனாகிய சோழன்,

“எந்நன் கொன்றாகும் உயவுண்டாம் உயவிலை
செயந்நன் கொன்ற மகற்கு”

என்ற மறைமொழியின் கருத்தைக் கருத்துட
கொண்டு, தமக்குச் செயத் பேருபகாரத்திற்காக
அவரிடம் அன்பு பூண்டு, அவர் தந்தையால்
அளிக்கப்பெற்ற ஆலிநாட்டிற்குத் தலைவனாக
விளங்குவதோடு, அதனினும் பெரிய நாடாகிய
மங்கை நாட்டிற்கு மாநிலம்புகழ் முடிசூட்டி
மன்னனாகினான்

இங்ஙனம் ஆலிநாட்டிற்கு கதிபனாயும் மங்கை
நாட்டிற்கு மன்னனாயும் விளங்கிய பரகாலா, காவ
லாகுரியதாகிய கலைகளையும், ஐயத்திரிபற்கு கற்றவ
ராதலால், மங்கை நாட்டை மனுமுறை வழாது
அரசுபுரிந்து வந்தனா, இஃதன்றிச் சோழமன்ன

னுக்கு அவனது கண்ணின் கருமணிபோல உற்ற
விடத் துதவிபுரிந்து வந்தனா இவா ஆலிநாட
டிற்குத் தலைவராய் விளங்கியபடியால் ஆலிநாட
ரெனவும், திருமங்கை என்னும் நாட்டிற்குத் தலை
வராய் விளங்கியபடியால் திருமங்கைமன்னன் என
வும் பெயரேற்றனா

இரண்டாவது இயல

குமுதவல்லியின் வரலாறு

இங்ஙனம் திருமங்கைமன்னன் அரசாண்டு
வருங்காலத்தில் அந்நாட்டில் திருநாங்கூரைச்
சார்ந்த திருவெள்ளக்குளம் என்னும் திருப்பதி
யில் வைத்தியநூலிலே தோச்சிபெற்ற வைணவ
ரொருவா வசித்து வந்தனா அவா பெருஞ் செல
வம் படைத்தவா, பரந்தாமனது பாதாவிந்தங்
களை மறவா மனமுடையவா, பாகவதாகளை எதிரா
கொண்டழைத்து அனபொடு உபசரித்துத் திரு
வழுது படைத்து ஆனந்திக்கும் அருங்குண
முடையவா இவருக்குக் கலவிச்செலவம், பொருட்
செலவம், கடவுட்பகதி, அடியார்பகதி முதலிய
நற்குணங்களெல்லாம் நிறைந்திருந்தன ஆனால்
மகப்பேறில்லாத குறைமொன்று அவா மனதை
நெடுநாளாய் வருத்தியது.

அங்குனமே கற்பிற சிறந்த அவா மனைபா
ளும் மகப்பேறிலலாக குறையால மனமிகநொந்து
நாளுக்கு நாள் மெலிந்து வரலாயினள் அதனை
யறிந்த மருத்தாவ வைணவா தன் மனைவிபை
தோக்கி, “மங்காய் உன் ஆகம் நாளுக்கு நாள்
மெலிந்துவரக் காரணமெனனை? அதை எனக்குத்
தெளிவாய் எடுத்துரைப்பாய்” என்றனா

காதலன் மொழிந்த வாததைகளைக் காதி
லேற்ற காதலி, “என ஆருயிரத் தலைவ் நாம நல
வினைப்பயனால அளவிலாச் செலவம் படைத்து,
பாகவதாகளை எதிரகொண்டழைத்து, உபசரிக்குந்
தன்மைபை அடைந்திருந்தும் நமக்குப் பின் நம்
குலத்தை விளக்கவும், பாகவதாகளை எதிரகொண்
டழைத்து உபசரிக்கவும், ஒருவரும் இல்லாமல்
போய்விடுவார்கள போலிருக்கிறதே என்ற குறை
மடமென மனதில நெடுநாளா! இருந்துகொண்
டிருக்கிறது இதைத் தவிர வேறொன்று மில்லை”
எனக் கூறினாள்

வைணவா “என ஆருயிரத் தலைவி, இதற்கு
வருந்துவது அறிபாமைபேய்யாம் இதனிலவுல
கில அளவிலாச் செலவம் படைத்த அனேகா
மகப்பேறிலலாது வருந்துவதையும், அநேக
வறியவர்கள் அநேக குழந்தைகளைப் பெற்று
உண்ண உணவும், உடுக்க உடையுமின்றி வருந்து

வதையும், நாம கணகடாக்க காண்கின்றோமன
றோ? இது அவரவா விதியின்படி அமைவது

‘வருந்தி யழைத்தாலும் வாராத வாரா

பொருநதுவன பேயினென்றோ போகா—இருந்தேங்கி

நெஞ்சம் புணைநக நெடுந்தூரம் தூணினைநது

துஞ்சுவதே மாந்தா தொழில்’

என்ற நீதி வாககியத்தை நீ அறிந்திருந்தும் இதற்
காக்க கவலைகொள்ளுதல் சரியன்று பகதாகிரங்கி
அருளபுரியும் பாண்டவசகாயன அருள இருப
பின் அது தானே வந்து கைகூடும்” எனப் பல
விதமாய்த் தேறுதல்களைக் கூறித் தன மனைவியின்
மனத்தைத் தேற்றினா அப்பால மனைவி ஒரு
வாறு தேறி, தன தொழிலில் யாதொரு குறைவு
மின்றிச் செவ்வனே நாடோறும் நடந்து வந்
தாள

இங்ஙனமிருக்கையில் ஒருநாள் மருத்துவ
வைணவா, விடியற காலையில் எழுந்து தன்னகாப
புறத்தே உள்ள தாமரைத் தடாகத்தில் நீராடித்
திருமண காப்பணிந்து, ஜபதபாதிகளை முடித்துக்
கொண்டு, வீடு நோக்கிச் சென்றனா, செல்லும
வழியில் மாதவ ஸரணை ஒத்ததோர் பொய்கை
யைக் கண்டனா அதன் நூற்கரைமருங்கும் பல
வித மலாசசெடிகள் பணன்ற மலாகளுடன் பிர
காசித்துக் கொண்டிருந்தன அப்பொய்கையின்

படிக்கடடுகள் பளிங்குக கற்களால அமைத்துப் பலவகை வேலைப்பாடுகளுடன் விளங்கின அதன் உட்புறத்துள்ள நீர் சானரோ மனமேபோல நெளிந்து விளங்கியது அதில குளத்திறகு அழகை உண்டுபண்ணக்கூடிய தாமரைமலர்கள் பாரப்போ முகத்தைப் பழிக்குந தன்மைபனவா யிருந்தன அம்மலர்களதோறும் அன்னப்பறவை கள் தங்கள் பெடைகளுடன் கூடிக் குலாவிக்கொண்டிருந்தன

இதற்கைய பொய்கையின் உட்புறத்தே என றும் காணப்பெருத்தும், கண்களைப் பறிக்குந தன்மையதுமாகிய ஓர் ஒளி அவ்வைணவப் பிரா மணருக்குத் தோன்றிற்று அதைக்கண்ட அவர் “எனறும் தோன்றாத ஒளி இன்று இப்பொய்கை யில தோன்றுகின்றது நீர்நிறைந்துள்ள தடா கத்தில ஒளி எங்கனம் தோன்றும்? நெருப்பின் சுவாலை பென்றாலோ புகையிலலையே! சூரியனை ருலோ இருசூரியர் ஒருங்கே உதிக்கமாட்டார்களே! சந்திரனைப்பதற்கு மிலலையே! இது பகற்கால மாயிறதே! ஆதலால் இது யாதென நாம் கண்டறியவேண்டும்” என எண்ணமுடையவராய், அப்பொய்கையின் கரையை அடைந்தனா

அங்கு திருமக்களேபோல அழகுவாய்ந்த ஒரு பெண்மகவு தனித்துக் குமுதமலர் கொய்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டனா கண்டதும்,

“ வருநதுமோ மிடியன சேம
 வைபபெதிர கண்டாற போலும்
 அருநதுன விழந்தோன விண்ணோ
 அமுதெதிர கண்டாற போலும்
 பரிந்துவெய புழுவ லோனகற
 பகமெதிர கண்டாற போலும்
 சரிந்தபற நினைமெய பாசான
 தணியெதிர கண்டாற போலும் ”

அவா, அககுழந்தையின ஒளியிலும், வடிவத்திலும், அழகிலும் ஈடுபட்டு அளவிலா ஆனந்தமெய்தினா.

பின் சிறிது நேரத்தில் இவள திருமாமகளோ? பூமிதேவியோ? அல்லது நீரரமகளோ? என ஐயமுறறு ஒருவாறு தேறி அப்பெண்ணின் அணைமையில் அவா வந்தனா, வந்ததும அப்பெண்ணை நோக்கி, “பேதாய் நீ யா? இததாமரைத் தடாகத்தில் தனித்தே யிருக்கக் காரணமெனனை? அதனை எனக்குத் தெளிவாய் எடுத்தாரைப்பாய்” என்றனா

அமமங்கையாககரசி அவரை நோக்கி, “பெரியோய் நான அமராகுலத்துதித்த அரிவை என திருநாமம் சுமங்கலை நான முன்னொரு காலத்து இமமண்ணுலக வளங்களைக் கண்டு மகிழ்வுற வேண்டி என பாங்கியரோடு இமய

மலைபாய் டைந்தேன, ஆங்குள்ள எல்லா வளங்
களையும் கண்டு களித்தேன, பின்னா அதன் சார
லுகஞ்ச சென்று உலவாசாய உலாவிகொண
டிருந்தேன, அங்கு மஹரிஷிகள் வசிக்ரும சித்
தாச்சிரமம் என கண்ணெதிரிற்பட்டது உடனே
அங்கு வசிக்ரும மஹரிஷிகளைக் கண்டு வணங்கி
அருளபெற எண்ணங்கொண்டு நான் ஆண
டடைந்தேன

“அங்கே அப்பொழுது கபிலமஹா முனிவ
ரிடம் மறறைய முனிவர்கள் ஞான நூல்களையும்,
உண்மைப் பொருளையும் ஆராயத்திறந்துகொண
டிருந்தனா அவர்களுள் ஒருவா முறபிறப்பின
வினையால் குருப்பிர யிருக்கக்கண்ட நான், அவ
ரைப் பரிசுசித்துச் சிரித்தேன அதனை யறிந்த
கபில மஹாமுனிவா எனமீது சினங்கொண்டு
எனனை நோக்கி, ‘ஓ! பேதாய! நீ அழகிற
சிறந்த அமரமங்கையாயும், திரவியத்திற சிறந்த
தேவமங்கையாயும், வடிவிற சிறந்த வானமங்கை
யாயும் இருத்தலாலன்றோ செருக்கடைந்து நிஷி
களின் மகிமையை’ அறியாது பரிசுசித்துச் சிரித்
தாய ஆதலால் நீ மண்ணுலகத்தில் மாணுட
வடிவெடுத்த தாழ்ந்த குலத்திறபிறந்த ஒருவனை
மணந்து கொள்வாயாக’ என்று கடுஞ் சாபமிட்
டனா

‘குணமென்னுங் குணநேறி நின்றா வெஞ்ஞி
க நமேபுங் காத்த லரிது’

“ஆகலான, அவ்வாறதைகள் என செவியிற
புகலே நடுநடுகி முனிவருடைய திருவடிகளில
விழுந்தது வணங்கி, ‘அருந்தவமுதியோய’ அறி
விற சிறியோர் அறிபா திழைத்த பிழைகளை அறி
விற பெரியோர் பொறுத்து அருள்புரிவது கடனா
தவின், அரிவையாகிய யான அறிபாதிழைத்த
இச்சிறு பிழையைப் பொறுத்து அருள் செயலீ
ராக’ என, வேண்டி நினநேன்’

“முனிவா, சிறிது நேரத்தில முனிவு நீங்கி,
என்னிலைமை கண்டிரங்கி, ‘மங்கைய’ என சாபம்
வீணுகாது ஆயினும், நீ மண்ணுலகைபடைந்து,
சோழநாட்டிலே திருக்குறைய லூரிலே அவதரித்த
பரகாலரைப் பதியாகக்கொண்டு, அவரது குணம்,
கொள்கை முதலியவைகளை யெல்லாம் மேனமை
பெறச்செய்து வைணவராகவாய் அங்ஙனமாக
கினால் அவர் மூலமாய நீ நற்கதியடைவாய்
அவா மாணுட வடிவினரென்றும் தாழ்ந்த குலத்
துதித்தவரென்றும் நீ தீனையாதே அவர் ஆலி
நாட்டிற் கதிபராயும், மங்கை நாட்டிற்கு மன்னரா
யும் விளங்குகின்றனா இஃதன்றி அவர் சாமா
னிய மனிதரல்லா, திருமாலின் பஞ்சாயுதங்களுள்
ஒன்றாகிய விலவின் (சாரங்கத்தின்) அம்சத்தினா,

உலகிருளபோகக அவதரித்த உததமா நீ அன
னோககு உததத மனையாளாகி, அவரை வைணவ
பகதராகசெய்து, பகதர்கள் மெச்ச, நாடோறும்
பகவானைத் துதித்துச் சுகமாயிருப்பார்களாக' என்று
அருளினா

“இங்ஙனம் முனிவரால் சாபமொழியை
யேற்ற நான் இன்று தோழிகளாகிய தேவ மகளிர்
கள் பலருடன் இதநாமரைத் தடாகத்தில் நீர்
விளையாடி மனமுலநது குழதமலா கொய்து
கொண்டிருந்தேன தோழிகள் இவ்விடத்துத்
தனியே எனனைவிட்டுப் பிரிந்து சென்றனா
'பட்ட காலிலே படும கேட்ட குடியே கெடும'
என்ற பழமொழியின்படி இதுபோழ்து முனிவ
ருடைய சாபமும் வந்ததிதது ஆதலால் யான்
இம்மன்னுட வடிவநதாங்கி ஈண்டு தனித்திருக்க
கின்றேன, மீண்டும் விண்ணுலகேகி விண்ணவ
ரோடு கலந்து கொள்ளும் விதமறிக்கிலேன.

‘கரிபாற சுடப்படிது முயவுண்டா முயவார
பெரியாரப் பிழைத்தொழுகு வார’ என்றும்,
‘விலலே ருழவா பகைகொளினுங் கொள்ளாத
சொல்லே ருழவா பகை’

எனதும், ஆனரோ கடலிய மறைமொழியை
மறந்து, அச்சமின்றிப் பெரியோரை அவமதித்த

தனால விளைந்த பயனை இதுபோழுது அநுபலிக
கின்றேன ” என்று கூறினான்

இவ்வாறு தன வரலாற்றினை ஆதியோடந்த
மாகக்கூறிய பெண்ணின் மொழியைக் கேட்ட
நம் மருத்துவ வைணவா யாதோனானவ் கூற
நாவெழாதவராய “எனனே! விதியின்பயன” என,
மனத்துடனொண்டு அசைவற்று நின்றனா சிறிது
நேரம் தாழ்ந்தபின் மீண்டும் அப்பெண்மகவு அந்
தணரை நோக்கி, “அநதணரே! ‘கணனைக்
கேடுதத தேய்வம் கோலைக் கோடுத்தது’ என்ற பழ
மொழியின்படி யான யாருமற்ற பாவியாய்த் தவித்
துக் கலங்கி நிற்கும் இவ்வமையத்துப் பரந்தா
மானே என்னிலையை கண்டிரங்கி ‘திகழற்றவாக
குத் தேய்வமேதுண்’ என்ற ஆனரோ வாககியம்
அவலமாகாவண்ணம் பரம் பாசவதராகிய தங்
கன ரண்டடைபசு செயதனர் போலும் அடிபா
ளாகிய நான் தங்களைத் தவிர வேறொருவரையுமு
ரண்டு இதுவரையும் காணப்பெற்றிலேன, ஆத்
லால தங்கனையே தஞ்சமாக் அடைகின்றேன
அடைக்கலம் புகுந்தோரை ஆதரிப்பது பெரி
யோ கடமையன்றோ? அஃதன்றித் தன்னுயிர்
போல மன்னுயிரை நினைத்துப் பசுவின கன்றின
பொருட்டுத் தன மகனையே தோக்காலிலிட மனு
நீதிச சோழனும், அடைக்கலம் புகுந்த புருவின்

பொருட்டுத தன தசையை அரிநதீந்த சிபிச சககர
வாததிபும அவதரித்த நாடனரோ இது? ஆகை
பால அததகைப நாட்டில அவதரித்த தாங்களை
அடிபாளாகிய எனனைத் தமது இலலத்திறகு
அழைத்துச்சேனறு ஆதரித்து அருளபுரிய
வேணுகினதேன” என்று புலம்பி அவ்வைண
வருடைய பாதங்களைப் பரிவொடு பற்றி வணங்கி

இங்ஙனம் ஒரு பெண் பரிதபித்துப் புலம்பு
வதைக் காணின் பார தான் மனங்கசியா? பெண்
ணைன்றோ பேயுமிருங்கு மனரோ? பெண்ணின்
பரிதாபத்தைக் கண்டு பேயும் இரங்குமெனில நம்
வைணவப் பிராமணருடைய மனம் அடைந்த
நிலைமையைக் கூறவும் வேண்டுமோ? மேலும்
பிள்ளைப் பேறின்றிப் பன்னாள் வருந்திய அவா
மனம் சந்திரனைக்கண்ட சந்திரகாந்தக் கற்கள்
போலாயது ஆகவே “அழகிலும், குணத்தி
லும் சிறந்த இம்மங்கையை யுடைய நாம முற
பிறப்பில் எத்தவந்தாம புரிந்தேமோ? நம்முடைய
குறையை பொழிக்க மணவாள நாராயணன் தான்
மனமுவந்து இம்மங்கை அளித்தார்போலும்
இங்ஙனம் பகதாக்கிரங்கி அருள்புரியும் பரத்தா
மன் திருவருளை என்னென்று புகழ்வேன்”
என்று, அவாதம் மனதில நினைத்து மதுகுதனை

மாண்பை மனமாறத் துதித்தனா பின்னா தம
திரு கண்களினினும் சொரியும் ஆனந்த அருவி
மாபெங்கும் நிறைய, உரோமம் சிலிராக், உடல
புளகாங்கிதங்கொள்ள, ஆனந்தமெனும் அளப
பருங் கடலில் ஆழந்தினா, சிறிது நேரம் தாழ்த்த
பின் கிடைத்தற்கரிய அவ்வணங்கை அனபோடு
தமதிலலத்திறகு அழைத்தேகினா

அமிழ்தினும் இனிய மொழியினையுடைய
அரிவைபோடு இலலைபடைந்த அநதணா இல்லக
கிழந்தியை நோக்கித் தமக்கு நிலங்கடந்த நெடு
முடி யண்ணலின் திருவருளால் திருமகளேபோல
அழகிற் சிறந்த அப்பெண் மகவு கிடைத்த வர
லாற்றினை ஆதியோடந்தமாக எடுத்தாக்கற்றினா
தன நாபகன கூறிய வாசகத்தைக்கேட்ட கற்பிற
சிறந்த அநத் உத்தமி, தரித்திரத்தினால் வருந்திய
ஒருத்தி ஒரு பொருட்குவியல் பெற்றதைப்போல
வும, கண்ணிலலாமல வருந்திய ஒருத்தி கண்
னைப் பெற்றதைப் போலவும களிகாந்தனள

பின் தன நாயகன் அடிபணிந்து அககுழவி
யைத் தன்னிரு கரங்களாலும்,

“வாங்கினள் தன்மாயினியை வைத்தனள் சிரத்தால்
தாங்கினள் மலாககணமிசை யொத்தினள் தடந்தோள்
வீங்கினள் மெலிந்தனள் குளிரந்தனள் வெதுப்போ
டேங்கினள் உயிரத்தனள் இத்தனன்தென லாமே”

என்றபடி அககுழவிபை வாங்கி மாட்போடு
அணைத்து, சிரசிறருங்கி, கண்களில் ஒற்றிக்
கொண்டு, உச்சிமோதது முததமிட்டு, ஆனந்த
மடைநதனள அககுழவி குமுதாமலா சொயது
நின்ற காரணநதால தாயதநதையா இருவரும
அககுழவிகுக்கு குமுதவலலி எனது திருநாம
மிட்டு நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண
ணமுமாகச் சீராட்டிப் பாராட்டி வளாதது வந
தனா

முனராவது இயல்

திருமங்கை மனன திருமணம்

இங்ஙனம் இருமுது குரவராலும் வளாக
கப்பெற்ற குமுதவலலி பேதைப்பருவம் நீங்கிப்
பெதுமபைப் பருவம் அடைநதனள, மேலும்,
நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்னும் நால
வகைக் குணங்கட்கும், பெற்றோர் பேணல், பெரி
யோரை எதிர்கொண்டு அழைத்து உபசரித்தல்,
பெருமானடிபணிதல் முதலிய நற்குணங்கட்கும்,
இருபபிடமாய்ச் சிறந்து விளங்கினள்

இவள் நாடோறும் பரந்தாமன அடிபணி
யும் பாகவதாக்களைக் காணின,

“கொண்டுவந்து மனைபுகுந்து குலாவுபாதம் விளங்கிப்
மணிகாதலின் ஆதனத்திடை வைத்தருச்சனை செய்து
உணாடினா லு வித்ததிலாறு சுவைத்திறத்தினில் ஒப்பிலா
அண்டாநாயகர் தொண்டரிசையில் அமுதுசெய்ய வனிதது”
அவர்கள் மனங்கொண்டு உபசரித்தனுப்புவள்.

இவ்வாறு குமுதவல்லி நாடோறும் செய்து
வரும் ஒவ்வொருகாரியங்களையும் கண்ணுரக்கண்டு,
பெற்றோர்கள் மனங்களிப்பாதனா அவளும
வயதேற்றேற நற்குணங்களிலும் உயர்ந்து மங்
கைப்பருவமடைந்து சிறப்புற விளங்கினள் தன்
மகள் மங்கைப்பருவமடையவே தாய்தந்தைய
ரிருவரும் மணவினை முடிக்க எண்ணுகொண்டு
“மகா குணவதியான இவ்வணங்கிறகு, ஏற்ற
கணவன் உலகத்தில் உள்ளே? நற்குணங்களுக்கு
இருப்பிடமாகிய இதற்குக்கை நல்ல நாயகனை
அடைந்தாலன்றோ சிறப்புற விளங்குவள்?
இன்றேல, மணமிலா மலரைப்போலாவாளே”
என்ற, பெருங்கவலை கொண்டவராய் பாரததசா
ரதியின் பாதாஸித்தங்களை மனதிற பதித்துத்
தன் மகளுக்குக்கேற்ற மணாளனைத் தந்தருளுமாறு
துதித்து வரலாயினா.

திருநாங்கூரைச்சாரதத் திருவெளளக குளம்
என்னும் திருப்பதியில் குமுதவல்லி இவ்வாறு
வளாந்துவர, அவள் குணதிசயங்களும் குன்றின்

மேலிட்ட வீளக்கேபோல எண்மசையும பரவலா
யின இதைத் தமது சாரணா மூலமாகவறிநத
நீலனா அவளைக் கண்டு மகிழ எண்ணங்கொண்
டனா எண்ணங்கொண்ட மன்னன் தமது
அமைச்சர்களை அழைத்துத் தன் கருத்தைத் தெரி
வித்து, “ நானபோய் அவ்வணங்கைக் கண்டு
திருமயி வரும் வரையும் நீங்கள் இவ்விராஜ்யாதி
காரியங்களை யாதொரு குறைவுமின்றி நடத்தி வரு
வீர்களாக ” எனக் கட்டளையிடான அமைச்சா
கள் அரசன் கட்டளைப்படி அரசை நடத்திவந்
தனா

மறுநாள் மங்கை மன்னன் காவலாளர் புடை
சூழத் திருவெள்ளக்குளம் என்னும திருப்பதினை
நோக்கிப் புறப்பட்டனா வெயிலின் வெப்பம்
அதிகரிக்கவே அநநகப்புறத்தேயுள்ள ஒரு
பெருஞ் சோலையில் தங்கினா, பின் உணவருந்தி
உண்ட இளைப்பை நீக்கிக்கொள்ளச் சிறிது
போழுது படுததுறங்கினா, வெயிலின் வெப்பம்
சிறிது நீங்கவே, அமமங்கையாக கரசிப்பா
வளாநதுவரும் பிராமணா இல்லம் இருக்குமிடம்
தமது தூதுவராலறிநது, அவரகத்தை யடைந்
தனா

மங்கைமன்னன் தம்மனைக்கு வருதலை யறி-
நதவைணவா மன்னனை எதிர்கொண்டு அழை-

தது உபசரிதது ஆசனமளிதது அமரச்செய
 தனா பினனா அவவிருவருமசிறிது நேரமஒரு
 வர்க்கொருவா அளவளாவிப் பேசிக்கொண்டிருந
 தனா அசசமயம் 'தும்பீடப்போன தேயவம்
 குறுக்கிட்டதுபோல' அம்மாதா சிரோமணியும்
 தற்செயலாய அங்கு வந்தனள பரகாலா அசசந
 தரவதனியைக் கண்டவுடன், "இந்தக்கன்னிகை
 இல்லக்கிழத்திகுரிய சகல இலட்சணங்களும்
 வாய்நதவளாய இருக்கின்றாள். இவளை நாம
 மணந்ததுகொண்டால், இவளுடைய துணையால்
 இல்லறம் இனிது நடைபெறும் 'இல்லறமல
 லதுநல்லறமன்று' என்று பெரியாரா கூறியுள்ளபடி
 யால் நாமநல்ல உததமியை நாயகியாக அடைந்து
 இல்லறம் நடத்தவேண்டியது நமது கடமையே
 யாம் மேலும் இவள் சிறந்த தெய்வபத்தி யுடைய
 வளாயும் பொறுமை யுடையவளாயும் கணவனை
 ஆதரிக்குங்குண முடையவளாகவும் காணப்படுகி
 றாள் இப்படிப்பட்ட அணங்கு கிடைப்பதரிது.
 ஆதலின நான் இவளை மணந்ததுகொள்வதற்கேற்ற
 வழியைத் தேடுகிறேன்" என்றெண்ணி மகிழந
 தா

பின் அந்த அந்தணரை நோக்கி "மறை
 வலீர்! தங்களகத்தில அந்தர மகளேபோல அழகு
 வாய்நது விளங்கும் இம்மங்கையின் குணங்களை

மாதிலத்தோர புகழ், நான் என இருசெவிகளும
குளிரச்சியடையப் பனமுறை கேள்விப்படடேன்
ஆதலால் அத்தகைய மங்கையைக் காணவேண்டு
மென்னுமவா என மனத்துணையது கடவு
ளருளும் கைகூடியதால் யானும் ஈண்டடைந்து,
இமமங்கையையும் பார்க்கும் பாக்கியம்பெற்றுப்
பெருமகிழ்வடைந்தேன் இமமங்கையைக் கண்
ணுற்றதுமுதல் என மனதில் ஓர் எண்ணம் உதித்
துளது அவ்வேண்ணத்தை முற்றுவிக்கத் தமமா
லாகுமேயன்றி வேறு யாவரானும் இயலாது
தேவரீர் அடியேன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றி
வீராகில பேரும், புகழும் அடைவீர்கள்

‘காலத்தி னுற்செய்த நன்றி சிறிதெனினு
ஞாலத்தின் மாண்பு பெரிது’

ஆகலான நானும் எனறும் மறவாது தங்களை
மனமாற வாழ்த்துவேன்” எனக்கூறினா

மன்னன்மொழிந்த மொழிகளைக்கேட்டமறை
வலோர் “அவனியை யானும் அரசாக்கு அநத
ணர்களாலாம் அருங்காரியமும் ஒன்றுண்டோ?
அங்கனம் என்னாலாகும் காரியம் ஏதாவதொன்
நிருப்பின அக்காரியத்தை முடித்துத் தருவதில்
யாதொரு தடையுமின்று அதனைச் சிறிதேனும்
மனதிற்கொள்ளாது வெளியிடுவீராக” என்றனா

மன்னன் அதுகேட்டு மனமுவந்து, “அநத
ணீர்” தமத்கந்தே அழகுற விளங்கும் மங்கையை

மணந்து மனையறமபுரிய வேண்டுமென்ற மன
விருப்பமே மன்றி வேறன்று ஆதலால் தாங்கள்
தையகூறது இக்கனனிகையைக் களிப்புடன் நது
அருளபுரிவீராக” எனக்கூறி, தாம் கொண்டு
வந்த பொன், மணி, முதது, ஆடை, ஆபரணம்
முதலியவைகளைப் பாகவதராகிய அந்தணரிடம்
கொடுத்தாரா

மன்னன் கொடுத்த வரிசைகளைப் பெற்ற
வேதியா அவருடைய எண்ணத்திற் சினைததனா,
பின் எண்ணத்தை அருமருததன்ன அரிவையிருக
கும் அந்தப்புரஞ் சென்று அவளிடம் வெளி
யிட்டாரா

தந்தையார் கூறிய மொழியைக்கேட்ட தன
யை பாகவதராகிய பாரபனரைநோக்கி “பிதாவே!
‘தந்தைசோல மிக்க மகதீரமிலை’ எனபது நீதி
வாக்கியமன்றோ? அவ்வாக்கியத்தை முடியினமேற
கொண்டு இராமபிரான முதலானோ காடுசென்று,
மனைவியையும் பிரிந்து அநேக கஷ்டங்களை அது
பலித்திருக்கப் பேதையேனாகிய யான தந்தையாகிய
தங்கள்து வாரத்தைப்பதட்டி நடப்பேனோ?

‘தந்தை யேவலின் மாதவன் எனிக
காதலி லீங்குக கடுந்துய ருழந்தோன்
வேத முதலவற பயந்தோ னென்பதை
பீழிக் திலையோ கெடுமொழி யன்றோ?’

ஆயினும் அடிபாளாகிய யான அநேக நாளாய்
என் அகத்திற் கொண்டுள்ள எண்ணமஒன்றுளது
அஃது, ஸ்ரீ வைஷ்ணவருக்கு இனறியமைமயாதன
வாகிய தபத சக்கராங்கநம், திவ்யோரத்துவ
புண்டரம் முதலிய பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களைப்
பெற்று அரவணையில் அறிதுயில்கொள்ளும்
அரங்கநாதன் திருவடிகளை அநுதினமும் அகத்
துட கொண்டொழுகும் அடியவரை மணக்க
வேண்டு மென்பதாம் ஏனெனில்,

‘பாதிபா யமுதியகால கைய ரேனும்

பழிதொழிலும் இழிசூலமும் படைத்தா ரேனும்

ஆதிபாம அரவணையாம் எனப் பாசில

அவரன்றோ பாமவணங்கும் அடிக ளாவா

சாதிபா லொழுகத்தால மிககோ ரேனுஞ்

சதாமறையால் லேனவியால் கக்கோ ரேனும்

போதினான் முகனபணியப் பள்ளி கொள்வான்

பொன்னரங்கம் போற்றுதா புலையா தாமே’

என ஆனந்தோ திருவாய மலாநதருளியுள்ளார்
ஆதலால் என் எண்ணப்படி இம்மன்னா நடந்து
கொள்ள இசைவராயின அவரை யான மணந்து
கொள்ள பாதொரு தடையுமின்று பேதையேன
கூறிய இம்மொழி பெரியோராகிய தங்கட்கு கடு
மொழியாயிருப்பின் பொறுத்து அருளசெய்ய
வேண்டுகிறேன்” என மதுமொழி பகாநதனை

இங்ஙனம் குழலினுமினிப் குரலுடன் கூறிப்
மகையின் மொழியைக்கேட வைணவா, உள
ளங்குளிரந்து உவகை புத்தனா, பின் அநதப
புரத்தை விட்டகன்று, பரகாலரை படைந்து,
தன்பாவையின் உளக கருத்தைப் பரிவுடன் பகாந
தனா

பரகாலா அப்பாவையின் பகவத பகதிபைக
கண்டு, அதிசயித்து “அவளெண்ணப்படி நான
திருமபுகிறேன்” என்று கூறி அநதணரிடம் அரு
மதிபெற்று, திருநரையூரென்னும் திருப்பதிபை
படைந்து அப்பதியில எழுந்தருளியுள்ள நம்பெரு
மான கோயிலை நணணி, நாவாரத ஆதிதது,
வணங்கினா, சிரமேற்குவித்த கையிலையுடையவ
ராய், “சுவாமி” தாங்கள் ஏழைகட்கிரங்கி ஏற்ற
தையீடும் பரமாசிரியராதலான தங்களைப் பான
தஞ்சமாக வந்தடைந்தேன் எனக்குப் பஞ்சஸமஸ
கார பூவமாக உபதேசஞ்செய்து அடிபேனைப்
புனிதனாகி அருளலவேண்டும் இவ்வளவு காலம்
நான் மதியிலாதவனாபத தங்களை மதிபாது என
வாணளை வீணாகக்க கழித்தேன் இதுபோழ்து
தங்கள் பகதரில ஒருவராயத்திகமும் குமுதவலலி
பென்னுங் குணவதியால தங்கள் கலபாண குணங்
களைக் காதாரக்கேட்டு நற்குணமடைந்தேன் ஆத
லால எனனைத் தங்கள் அடியவனாகக்கொண்டு காத

தருளல வேண்டுமெ” எனப் பிரார்த்தித்துத் தன் முடிபடிமீதுபட வணங்கி நின்று

பகதராகிரங்கி அருளபுரியும் பரந்தாமனும பரகாலாகிரங்கி அருளசுரந்து தமது சின்னங்களுகிய சங்குசக்கரங்களை அவரது திருத்தோள்களிற டொறித்து, திருமந்திரத்தை உபதேசித்தனா திருமங்கைமன்னன் திருவிலச்சினையும் திருமணகாட்பும திருமேனியில தரித்துக்கொண்டு தமக்குப் பரமாசரியராய விளங்கிய நம்பெருமானைப் பலவாறு துதித்து வணங்கினா, “எம்பெருமான திருவருளால் என்தெண்ணமும ஒருவாறு முடிவுற்றது” என ஆடிப்பாடினா, பின் பெருமானிடம் விடைபெற்று வைணவா இல்லததை நோக்கி இனிதே நடந்து சென்றனா

வைணவச சின்னங்களுடன் இல்லமவந்த திருமங்கைமன்னனைக் கண்ட குமுதவல்லி, முனிவா முன்னா அருளிப்பவாறு நமது எண்ணமும ஒருவாறு முடிவுறும் என உவப்படைந்தனா, பின்பகதராயத் திகழும் பரகாலரை நோக்கி, “அரசே! இனி உமமை மணக்க யாதொரு தடையுமின்று ஆயினும், தேவரீரிடமிருந்து ஒரு வாகருறுதி பெற வேண்டியதா யிருக்கிறது அதாவது, இன்று முதல ஓராண்டளவும் நாடோறும் ஆயிரத்தெட்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு அமுது

படைத்து, அவர்களுடைய திருவடி நீர்த்தததையும, போனகமசெய்த சேடததையும உட்கொள்ள வேண்டிம எனபதாம இங்ஙனம தாங்கள் செய்வதாய ஒப்புக்கொள்ளின தங்களை விவாகஞ்செய்து கொள்ள ாதொரு தடையுமின்று” எனக்கூறினா

அன்பு, அழகு, குணம், பகவத பகதி முதலான நற்குணங்களமைந்த கற்பிற் கரசிபாகிய குமுதவல்லி கூறிய மொழிகளைக்கேட்ட நீலனா அவவரிய விரதததையும செய்து முடித்தற குடனபட்டனா குமுதவல்லியும தான கொண்ட விரதம் அன்றே பலித்ததெனக் களிப்படைந்தனள் அதன பின் பரம பாகவதராகிய மருததுவப் பிராமணா நல்ல நாளில சுபமுகபாதத்ததிலே தம் குலம் விளக்க வந்த குமுதவல்லிக்கும், மங்கை மன்னனுக்கும், பல்லோர புகழ்ப பாகவதர்கள் கொண்டாட மிக்க சிறப்புடன் திருமணம் செய்து முடித்தனா

நான்காவது இயல்

மங்கை மன்னன் சிறையும், திருமால் திருவருளும் திருமங்கை மன்னன் திருமண முடிந்ததும் குமுதவல்லியுடன் தமது நகர சென்று இல்லறத்தி

விருந்தது, தென புலத்தனா, தொய்வம், விருந்தது ஓக
கல முதலிய நாலவகை யிடத்தினரையும் இனிதே
பாதுகாத்து வந்தனா, மேலும், இல்லாளின்
விருப்பப்படி நாடோறும் ஆயிரத்தெட்டு பாக
வதாகளை எதிரொண்டழைத்து உபசரித்து அவா
கடரு அறுசுவையோடு கூடிய நாலவகை உணவு
களை அளித்துக் களித்து வந்தனா இங்ஙனம்
பாகவதாகடரு அமுது படைத்து உபசரித்து வந்த
தன் காரணமாக அவா செல்வமும் நாளடைவில்
அவரைவிட்டுச் செல்லலாயின செல்லவே, அவா
சென்னி நாடனுக்குச் சோபிக்க வேண்டிய
இறைப்பொருள் சோபிக்க முடியாமல் தடை
பட்டது ஆயினும், தாம் கைகொண்டு நாடோ
றும் பாகவதாகடரு அமுது படைத்துவரும் அவ
வரிய விரதமோ சிறிதேனும் தடைப்படவில்லை

மங்கைமன்னன் இவ்வாறு தனக்களிக்க
வேண்டிய இறைப்பொருளை நாயாது பாகவதாகட
ருப் பலவிதமாகப் பணவுதவி புரிதலை யறிந்த
சோழன், மிக்க கோபங் கொண்டு தூதுவரை
அழைத்து, “ஓ! தூதுவர்களே! நீங்கள் இப்
போதே மங்கை நாட்டைந்து நீலனா நமக்குத்
தரவேண்டிய இறைப்பொருளில் இம்மியும்
விடாது வாங்கிவாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட
பான

சென்னிவேந்தன கட்டளையைச் சிரமேற
 ருங்கிய சேவகர்கள் ஆலிநாடரை அடுத்தது அர
 சன ஆணை|| அறிவித்தனா ஆலிநாடா என
 செய்வா பாவம்¹ செலவமிருந்தாலன்றோ
 சென்னி வேந்தனுகஞ்ச செலுத்துவா² அஃதில
 லாததால அவா, காலே, நண்பகல, மாலை, இரவு,
 நாளே, பின்னிட்டு எனபதாகச் சில தவணைகளைச்
 சொல்லிக்கொண்டு காலம் நீட்டித்து வந்தனா
 இங்ஙனம் பன்னாட்கள் கழிந்தும் பணங்கொடா
 மல இருந்தலை அறிந்த தூதுவர்கள் “இவா
 பணங்கொடுப்பவாபோல தோன்றவில்லை நான்கு
 நாள்களென்று இயம்பிச் சோகினாரா தாம
 வீணே இங்கிருந்தால அரசன் நமமைத் தண்டிப்ப
 பான்” என எண்ணிச் சோனாட்டைநது தம்மரச
 னிடம் மங்கை மன்னன் கூறியதையும், அதன்
 பொருட்டுத் தாங்கள் அங்கே தாமதிகக் நோந்த
 தையும் கூறி, மன்னன் அடிபணிந்து நின்றனா

பரகாலா மோசக்கருத்தையறிந்த பாரத்திபன்
 கண்களினினும் நெருப்புப் பொறி பறக்க, புரு
 வம் நெற்றியிலேறச் சினங்கொண்டு தன் சேனைத்
 தலைவனேநாககி “சேனைத்தலைவரே¹ ஆலிநாடன்
 தமக்களிக்கவேண்டிய இறைப்பொருளில் இம்மி
 யும் ஈயாது அவன் எண்ணப்படி பொருளையெல
 லாம் பெருமான அடியவாகக்கே செலவுசெய்து

வருகின்ற இப்போது நாம் அவனது துடுகை அடக்கினாலன்றி அவன் நமமெண்ணப்படி நடவான்

“முனைவரு கூர்முனவேலை முனையிலே கனையி னல்லால்
நனிவற வயிரத்தபோது நயியமு மடியு

மாதலால் நீர் விரைவிறசென்று ஆலிநாடனைப்
பிடித்து வருவீராக” என்று கட்டளையிட்டான்

அரசன் கட்டளைப்படியே சேனாதிபதி நால வகைச் சேனைகளுடன் புறப்படடுதி திருக்குறைய லூரைக் குறுகிஞ் சோழமன்னன் சேனாதிபதி நாலவகைச் சேனாபலத்துடன் போர்புரிபத தன னகாப்புறத்தே வருவதைப் பரகாலா நூதுவா மூலமாயறிந்தனா, உடனே ஆரவாரித்துக் குதித் தெழுந்தனா பரகாலரென்ப பெயரேற்ற அவா பகைவாக்குப் பணிவரோ? சிறிது நேரத்தில் ஆடலமா எனனும சிறந்த புரவியினமீதேறிச் சோழனது சேனைத்தலைவனொடும சேனையோடும போராடினா ஆலிநாடா ஆற்றலுக்குமுன் மற்ற வா ஆற்றல நிலைத்து நிற்குமோ? அதனால் சோழன் சேனைகள் அவரோடு போர்புரிய முடியாது சூறையில் அகப்பட்ட பஞ்சைப்போலும், பரிதியைக் கண்ட பனியைப்போலும்” பற்ற தோடின

அமாக்களத்தினின்றும் புறமுதுகிடபோடிய சேனைவீரர்கள் சோழனை அடைந்தது நாம்

அடைந்த தோலவிபைத் தெரிவித்து நின்றனா
அதுகேட்ட சோழன முன்னிலும் பனமடங் கதி
மாகக் கோபங்கொண்டு “ஆலிநாடனுக்கு அவ
வளவு துணிவுண்டாயதா? இருக்கடமும் இப்
போழ்தே யானபோய வென்று அவனைச் சிறை
செய்கின்றேன அவன துணிவிருந்தவா றென
னே!” என்று கூறித் தன ஆசனத்தை விட்டுச்
சரேலென எழுந்தான் அரசன கூறிய மொழி
களைக்கேட்ட சமீபத்திலிருந்த சேனைத் தலைவர்கள்
உடனே சேனைகளைத் திரட்டிக் கொண்டு தமதரச
னுடன் புறப்பட்டு ஆலிநாடனோடு அமாபுரிபுச்
சென்றனா

அரசனே தன்னிடம் அமாபுரிய வருதலை
யறிந்த ஆலிநாடா சிறிதேனும் அஞ்சாது முன
போலவே தம் பரிமீதிவாந்து அரசனது சேனைக்
கடலுள் நுழைந்தனா, சிறிது போழ்தில பகை
வன சேனையைச் சினனாபின்னமாக வெட்டி வீழ்த
தினா அவர்களுள், கையறுப்புண்டவா சிலா,
காலறுப்புண்டவா சிலா, தலைறுப்புண்டவா
சிலா, கண்ணிழந்தவா சிலா, காதிழந்தவா சிலா

இவ்வாறு தன் படை வீரர்கள் சினனா பின்ன
மாக அழிந்து, இரத்தப் பெருக்கில வீழ்ந்து, முழகு
வதைக்கண்ட அபயராஜ சோழன் “அமாபுரிந்து
ஆலிநாடனைச் சிறை செய்தல் நமமால் ஆகுங்

காரியமனது ஆகலான இவனை அணமி நய வாராததைகள் கூறி, வஞ்சித்தே சிறைசெய்தல வேண்டுமெ” எனத் தன்னுளத்தே கொண்டு ஆலி நாடரை அணுகி “மங்கை மன்னனே! பரகால ரெனும் பெயர் உமக்கே தரும் தன் பெயருக கேற்ப நடந்து கொள்ளும் மக்களை இதநில உலகத்தில் உமமைத் தவிர இதுகாலும் நான் வேறொருவரையுங் காணேன் உமமுடைய வீரத் தை நேரிற் காணவேண்டியே வீராகளுடன் நான் எதிர்த்தேன், உமது ஆற்றலையும், தைரியத்தையுங் கண்டு களிப்படைந்தேன் இனி நமமிருவருக சூழ பகைவேண்டாம் போரை நிறுத்தவீராக!” எனச் சாதுரியமாகச் சமாதான வாராததைகளைக் கூறினான்

இங்ஙனம் சோமுன கூறிய வஞ்சக மொழிகளை மங்கையர்கோன் உண்மை யுரையென நம்பிப் போரை நிறுத்திச் சிறிது நேரம் வீணே நின்றனர் அப்போது அரசனுடைய அக்கருத்தை முக்க குறிப்பால அறிந்த அமைச்சர் ஆலிநாடரை அணமி அவரைச் சிறைசெய்தனா “வல்லவனையும் தட்டும வழுக்கும பாறை” என்று கூறுவதுண்டல்லவா?

இவ்வாறு சிறைப்பட்ட ஆலிநாடா,
 “மயிரோடுஞ் சிறையிழந்த போகலபோல வேலியொடு
 வரம்பிழந்த
 பயிரோபோற ஊயிழந்த கரியேபோற பொறியிழந்த
 பாவை யேபோல
 உயிரோபோய் பரிதவிக்கு முடலேபோல மத்தா லுன
 னுடைந்த லம்பும
 தயிரோபோற றளநது ..”

யாதொரு செயலுமற்று வீணே நின்றனா உட
 னே அரசன அமைச்சன முதலானவர்கள் அவ
 ரை உடன்கொண்டு சென்று சிறைக்கோட்டத்
 தில அடைத்துப் பலவிதத் தீறுகளுபுரிந்து துன
 பங்களுண்டு பண்ணினா

சிறைக்கோட்டம் புகக ஆலிநாடா மாற்றரசு
 னை சிறைப்பட்டதைச் சிறிதேனும் சிந்தியாது,
 “இன்று நாம் பாகவதாக்டு அமுது படைக்கும்
 பாககியம் பெறவிலலையே¹ இதற்கென செய்வது”
 என்ற எண்ணமே எண்ணத்தி லுடையவராய்,
 உணவை உட்கொள்ளாதிருந்தனா மேலும், “அர
 சாக்குப் பொருள நாம் எவ்வாறீவது? பொரு
 ளீயாவிடின சென்னிவேந்தன நமமைச் சிறையி
 னின னும விடானே² இதற்கு யாது செய்வோம்?”
 எனப் பலவாறு யோசித்தனா பின் யாதொரு
 வகையும் அறியாதவராய் “இஃது நம்மாலாகுங்
 காரியமன்று கமலக கண்ணை அருள்புரிவரேல
 இக்காரியம் கடிதில முடியும்” என நினைத்து,—

“ வீரகுரீர் அருவி வேங்கடம் என னும
 ஓங்குயர் மலயத் துச்சி மீமிசை
 விரிகதிர ஞாயிறும் திருகளும விளங்கி
 இருமருங் கோங்கிய இடைநிலைத் தானத்து
 மினனுக் கொடியுடுத்த விளங்குவிற பூண்டு
 நன்னிற மேகழ் நின்றது போஸ்ப
 பகையணங் காழியும் பாலவெண் சங்கமும்
 தகைபெறு தாமரைக் கையி னேரதி
 நலங்கிளர் ஆரம் மார்பிற பூண்டு
 பொலம்பூ வாயடைவிற பொலிந்த தோனநிப
 செங்கண் ரெடிபோன ”

பாதகமலங்களைபும், திருக்கச்சியில எழுந்தருளி
 யுள்ள பேரருளாளப் பெருமான திருவடிகளையும்,
 இருதய கமலத்தில் இடையருது சிந்தித்துக்
 கொண்டிருந்தனா

இவ்வாறே மூன்றுநாட்கள் கழிந்தன நான்
 கூவது நான் இரவு தமமடியாகரு வேண்டியதை
 அனபுடனீயும் பேரருளாளப் பெருமான அவா
 கனவிலே தோன்றி, “ அனபனே! அஞ்சற்க!
 நீ கடுதில கச்சிப்பதியை அடைவாரா னால் நீ
 விருமபிய பொருளைப் பெற்றுச் சோழன் கடனைத்
 தீர்ப்பாய்” என, ஆஞ்ஞாபித்தருளினா உடனே
 ஆலிநாடா கணவிழித்துக் கமலக்கண்ணன் திரு
 வருளை வியந்தது வியப்புற்றனா

கதிரவனுதிககவே காவிரிநாடன காவலாளா
 சிறைக்கோட்டம்புகு மங்கை மன்னனைக்கண்டு
 “ஆலிநாடரே” நீர் அரசாக்களிகக வேண்டிய
 பணத்திற கென்னபதில சொல்லுகின்றீர்? குறிப
 பட்ட தவணை நாடகனும் நேற்றுடன் கழிந்தன.
 இனிச்சென்று அரசாக்கு நாங்கன என்னபதில
 அளிப்பது, அதனை விரைவில் தெரிவிப்பீராக!”
 என்று கடிந்தது கூறித் துன்புறுத்தினா

காவலாளா கடிந்தது கூறித் துன்புறுத்துவ
 தைப்பொருத ஆலிநாடா, நம பெருமான அரு
 ளியவாரே அவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் என்னு
 டன கச்சிப்பதியை யடைந்தால் அங்கு ஆபத்
 தனமாகச் சேமித்து வைத்திருக்கும் பொருளைக்
 கொண்டு காவலன கடனைத் தீர்த்துவிடுகிறேன்”
 எனக்கூறினா

ஆலிநாடா கூறிய மறுமொழியைச் சிறைக்
 காவலா மன்னனிடம் வந்து விண்ணப்பித்துக்
 கொண்டனா மன்னன், “மங்கையானோன கூறிய
 மொழியின் உண்மையை ஆராய்ந்தறிவோம்”
 எனவெண்ணி அமைச்சரை நோக்கி, “மதிவலீர்!
 மங்கை மன்னனைக் காவலிடிக காஞ்சீபுரம்
 அழைத்துச்சென்று, அவனளிக்கும் பொருளை
 வாங்கி வாருங்கள்” எனக் கட்டளையிட்டான் அங்

ஐனமே அமைச்சரும் ஆலிநாடனைக் காவலிட
டழைத்துச் சென்றனா

சோழனது பரிஜனங்கள் தம் பினலோ
தொடரத்துவர நீலனா காஞ்சீபுரம்போய்ச் சோந்
தார அருளாளப் பெருமான அருளியவாறு
கச்சிப்பதியின் தென்றிசையிலுள்ள ஆற்றை
படைந்து பலவிடங்களிலும் தேடிப்பார்த்தனா
பொருளோ கிடைக்கவில்லை அப்போது சிறைக்
காவலா பரகாலரை நோக்கி, “நீர் எங்களை வஞ்
சித்து இங்கு அழைத்துவந்து, எங்கள் வச்
மிருந்து தப்பியோடச் சூழ்ச்சி செய்கின்றீரோ?
இனி உமது எண்ணம் நிறைவுருது நாங்கள்
தக்க காவலுடன்தான் வந்திருக்கிறோம்” எனக்
கூறிமேனமேலும் துன்புறுத்தினா

பரகாலா தாம் பொருள் கொடுப்பதாய்ச்
சொல்லி அழைத்துவந்த வண்ணம் கொடுக்கவிய
லாமற்போனதைக்குறித்து விசனமுற்று யாதொன
றும் பதிலுரையாமல் அவர்களோடு அனறிரவு
அப்பதியிலேயே தங்கியிருந்தனா அரவணைச்
செலவன் அடிகளை அநுதினமும் அகத்திற
கொண்டுள்ள மங்கைமன்னன் சிறைக்காவலா தம்
மைச் சூழ்ந்திருக்க அனறிரவு அவாகடகிடைபே
ஓரிடத்தில் மிக்க வருத்தத்துடன் இருக்குங் காலத்து
மெய்மறந்து சிறிதுபோழுது ஸாயில் கொண்ட

னா அப்போது அருளவள்ளலாராகிய வரதராஜபெருமான ஆலிநாடா கணவிலே தோன்றி, “அனபனே! நீ அஞ்சறக! நாம உமக்குக்கூறிய பொருள வேகவதி நதிரின கரைமலுள்ளது அது சாவிரிநாடனுக்கு நீ கூடவேண்டிய கப்பத தினும் அதிகமானது நீ அங்கு சென்று தேடி னை திரஷ்டமிருக்குமிடம் அறிவாய்” என்று பொருளிருக்கும் இடத்தை அடையாளத்துடன் கூறிப்போனதனா

அருளாளபெருமான அருளிய அமுத மொழியைத் திருமங்கைமன்னன் திருமுடியிலேற்ற ஆனந்தக கூதநாடிப் பாடிப் பரவச மடைந்தனா, காலையிலெழுந்தது காவலாளருடன் வேகவதி நதிக்கரைக்கு விரைவாய்ச்சென்று எம் பெருமான சூரிப்பிட்டவிடத்தே எலலையிலலாப் பொருளேகண்டனா கண்டதும் களிகொண்டு அபய ராஜனுக்கு அளிக்கவேண்டிய கப்பதத்தைக் காவ லாளரிடம் ஒப்புவித்தனா கருந்தனம் பெற்ற காவலாளர் ஆச்சரிய மடைந்து ஆலிநாடரை வணங்கி, “அரசே! உமமுடன் இதுகாறும் இவ்வளவு தூரம் அலைந்துதிரிந்த எங்களைவெறுங் கையராய் அனுப்புதல் தகுதியோ? எங்கள் சிர மத்திற்குத் தக்கவாறு ஏதேனும் கைமமாறு அளித் தல் கூடாதா?” என்று வேண்டி நின்றனா

இவ்வாறததையெக கேட்ட பரகாலா மன
பிரங்கி வேகவதிநதி தீரத்தின மணலை அளந்து
அவாகக்னித்தனா அஃது செழுமை மிக்க நெல
லாயிருக்கக் கண்ட காவலாளா மனமகிழ்வுடன்
அதனை பேற்று விடைபெற்றுச் சென்றனா ின
னா மங்கைமன்னன் மிருதத பொருளை எடுத்துக்
கொண்டு தம் தலைநகராகிய திருக்குறையலூரை
படைந்து முன்போலவே திருமாலின் அடியாக
ருத் திருவமுதளித்து உபசரித்து வந்தனா

ஆவிநாடா அளித்த பொருளைப் பெற்ற
அமைச்சர் முதலான பரிஜனங்கள், காவிரிநாடன்
கழல்பணிந்து அவனிடம் திகழ்ந்த செய்தியை
அறிவித்துப் பொருளைக் கொடுத்தனா அப்போது
சென்னிவேந்தன் வியப்பும அச்சமுமடைந்து
பரகாலா பிரபாவத்தைப் பலரறியக் கொண்டாடி
“இவா சாதாரண மனிதரல்லா நாமனைவரும்
வணங்கும் தகுதிவாய்ந்த ஞானசசெலவா நான்
இவரது பெருமையை அறியாது பலவிதமாக
வருத்தி அபசாரப்படேன் அபபுனிதரின் மகி
மைப்பறியாது அவமதித்துக் கடிந்த என செங்
கோனமையின் முறைபென்னே? பாவியேனாகிய
யான பரகதியடைவ தெனனம்? பரகாலராகிய
அப்பொருத தகைக்குப் பகவான் பொருளை அளித்த
இச்செயல முன்னே மன்னா களவையில் திரௌ

பதிகுப புடவையைச் சுரத்தளித்த செயலையன்
ரோ ஒத்திருக்கின்றது'” என்று கூறினன

பின்னா அரசன் ஆலிநாடரிருக்குமிடஞ்
சென்று அவா திருவடிகளிற பணிந்து, “மெய்ஞ்
ஞானச் செலவரே! பேதையேன செய்த பிழை
யைப் பொறுத்தருளல வேண்டும் அறிவிலி
யாகிய யான் அருளுருவாகிய தங்கள் பெருமை
யைச் சிறிதேனும் அறியாதவனாயினேன அத
னிமித்தம் எனனை மன்னித் தருளசெய்யவேண்டு
கின்றேன” எனப் பிரார்த்தித்து நின்றான்

ஆலிநாடா அரசனைநோக்கி “வேந்தே! இவ
வுலகில நடக்கும் எல்லாச் செய்கைகளும் எம்பெரு
மான திருவருளினாலேயாதலின அதற்கு நீ மனங்
கவல்வது முறையன்று” என ஆறுதல்கூறித் தேற
றினா பின் அரசன் அவரைநோக்கி “பரந்தாமன
அடியவராகிய தங்களை இனிச் சேனைத் தலைவராக
வைத்திருத்தல நீதியன்று இனி உமது திருப்
பதியாகிய திருக்குறையலுரிலே உமதெண்ணப்
படி பாகவதாகடகு அழுதுபடைத்துச் சுகமாயிருப்
பீராக!” எனக்கூறி, வழியனுப்பினன், பின்
மங்கைமன்னனால் தனக்கு அளிக்கப்பட்ட பொரு
ளைத் தன் பொருளோடு சோத்துக்கொள்ளாது,
அவரைச் சிறையிலடைத்து, பட்டினியாய்க்
கிடத்தித் துன்புறுத்திக் கெடுத்தல செய்ததனாலுண

டாகிய பாவம் தீர்தறபொருட்டு அநேக பாகவதா
கடகுப பனனா அமுதளித்துப் பரிசுத்தனாயி
னா

ஐந்தாவது இயல்

மங்கைமனன்ன வழிபயறியும், திருமால் காட்சியும்

காவிரிநாடன கடனைத்தீர்த்து மிகுந்த பொரு
ளைக் கொண்டு திருக்குறையலுரை யடைந்த திரு
மங்கைமனன்ன முன்போலவே நாடோறும் ஆயி
ரககணக்கானபாகவதாதகு அமுதளித்துவந்தாரா
திருமாலுக் கடிமை செய்வதினும், பாகவதாளைப்
போற்றி உபசரிப்பதினும், இவா கண்ணுங்
கருதலுமாயிருந்ததால் பெற்றபெரு நிதியினைத்
தும் நாள்டைவில் குறைந்ததுபோயின அதனால்
அவா பரமன் அடிபவரை ஆராதிக்கும் வழியறி
யாதுதிகைத்தனா, பின்னா அடிபவர்க்கு அமுதளிக
கப் பொருள்தேடவேண்டுமென எண்ணங் கொண்
டனா பரந்தாமன் அருளால் அப்பொழுது அவ
ருக்கு நாலவா அமைச்சராயும், துணைவராயும்
இருந்தனா அந்நாலவரும் முறையே நீர்மேல்
நடப்பான, நிழலொதுங்குவான, தாளுதுவான,
தோலாவழக்கன் எனனும் பெயரினையுடையவா
கள் அவர்கள் மிக்க சாமாத்தியம் வாய்ந்தவர்கள்

ஒருவரானும் செயது முடிக்க இயலாத காரியத்தை ஒவ்வொருவரும் தானே செயதுமுடிக்குந் தன்மை யுடையவா ஆகையால், நம் ஆலிநாடா இத தகைய துணைவர்களோடு கூடிப் பகவான் அடிய வாகளை ஆராதிக்கப் பணம் சேகரிக்கும் வழிபைப் பற்றி ஆலோசித்து ஒவ்வொருவரையும் நோக்கி அவரவர்கள் எண்ணத்தைக் கூறும்படிக்க கேட டனா

நீராமேல நடப்பான — ஆலிநாடரை நோக்கி “அரசே¹ செலவத்தைக் குறித்துத் தாங்கள் ஏன கவலை யுடையவேண்டும்² தாங்கள் கட்டினாயின்படி அனந்தன முடியிலுள்ள ஆயிரம் மணிகளையும் அரைநொடிப் பொழுதில் அபகரித்துத் தங்கள் டம் தளாவுறுது கொடுப்பேன்” என்றான்

நிழலொதுங்குவான் — “பரகாலரே¹ பொன், மணி, முதது முதலியவைகளை வாணிபத்தின பொருடிகொண்டு செல்லும் வணிகர் முதலோ ரின நிழலபோல அவர்களின் பின்னே சென்று அவர்கள் கைப்பொருளை மெல்லாம் அவர்களறி பாவண்ணம் கொணர்ந்து தங்கள் கைக்குள்ளாகக் வேன் தாங்கள் இதன்பொருட்கு மனங்கலங்கல வேண்டாம்” என்றான்

தாளுதுவான் — “இறைவரே¹ அரசர்கள் அரண்மனையின் முற்றத்தில காவலபுரியும் காவ

லாளரின காறசவடிவேயே யொதுங்கி அரண்
மனை புகு ஆங்குள் அருநிதியனைததையும் அப
கரித்து உமதாக ஆகவேன அன்றியும் தங்க
ளருளதேல இநதிரன மணிமுடியையும் இமைப்
பொழுதிற கொணாததளிப்பேன” எனருன

தோலாவழககன —“கொற்றவ்ரேறே! இட
மூவா கூறியனவெலலாம நமக்கேற்றதன்று
நாம பிறாக்குரிமைபாயுள்ள இடங்கட்குச் சென்று
வேண்டிய பொருளைப் பெறுதல ஏற்றதன்று
நமக்குச் சொந்தமாயுள்ள இடத்தினினறே நாம
வேண்டியபொருளைப் பெறுதல வேண்டுமே அதற்
குத்தகக வழியொன்றுளது அது எதுவெனில்,
நமது நாட்டிலே வழிச்செலவோகள யாவரும்
செலவதுதகுரி! திருமணங்கொலலை பென்னும
பொழிலிலே நாம மறைந்திருந்து வழிப்பறி
செய்தலேயாம் இங்ஙனம் செய்வோமானால் நம
காரியம் யாதொரு தடையுமின்றி முடிவுபெற,
வேண்டியபொருள் கிடைக்கும்” எனருன

நண்பாகள நாலவருங் கூறிய மொழிகளைக்
கேட்ட நீலனா அவர்களை தோக்கி “தோழர்களே!
தோலாவழககா கூறியதே நமக்கு ஏற்ற தொழி
லாகும் ஆதலால் நாம அவ்வாறே செய்வோம்”
எனக்கூறித் திருமணங் கொலலைக்கு அநநாலவ
ருடன் வந்தடைந்தனா, பின்னா அவர்களுடன்

அவ்வழிச் செல்வோரைச் சூறையாடிக் கொணாதத
பொருள்களால திருமால் அடிப்பாக்களைப் பூலிக்கும்
தோனபை நோற்றுவததார

இங்ஙனம் அவர் கொள்ளை கொள்வதும்
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை வழிபடுவதற்கே யாதலான,
ஸ்ரீமந் நாராயணன், இச்செயலைத் தீவினையாகத்
திருவுளம் பற்றாமல் நலவினையாகவே நயந்து
இவர்க்கு விசேட கடாக்ஷம் பண்ணி இவரை
அங்கீகரிக்க வேண்டுமெனத் திருவுளங்கொண்ட
னா ின்னரொருநாள கொண்டலவண்ணனும்,
திருமாமகனும் அந்நன் வடிவநதாங்கி மண்க
கோலங்கொண்ட மணமக்களேபோல ஆடை
அணிகளால் அலங்கரித்து நின்றனா தேவா
களிற் பலர் அவருடைய பரிவார மாநதாகளே
போல மானுட வடிவநதாங்கினா தேவமாதா
களிற் சிலர் அங்ஙனமே மானிட உருக்கொண்டு
திருமாமகனைச் சூழ்ந்து தோழிகளைப்போல நின்
றனா

இவ்வாறு மானுட வடிவநதாங்கிய திருமா
லும், திருமகனும், பரிவார ஜனங்களோடும்,
தோழிப்பெண்களோடும் புறப்பட் டுத் திருக்குறைய
லுரின சமீபத்திலுள்ள, திருமணங் கொலலை
பென்னும் பொழிலின் வழியாய்ப்போவாராயினா
பட்டாடையுடுத்து, மணிநகை பூண்டு தாங்கள்

இருக்கும் வழியே யேகும் மணமகனையும் மண
மகளையும் கண்டு களிப்புறற ஆலிநாடா, “ திரு
மாலின அடியார்க்கு அமுதுபடைக்கும் பணிகரு
யாதொருகுறைவு முண்டாகாவண்ணம் அனந்த
சயனனே இவர்களை இவ்வழியே வரும்படி ஏவி
னனபோலும் அடியா உளத்திறகிரங்கி அருள
புரியும் அண்ணலின் பெருமைபை என்னென்று
புகழுவேன்! அவரது கருணைத்திறத்தான
என்னே! இவர்களை இப்பொழுது இவ்வழி
ஏகவிடாது தடுத்தது, இவர்களிடமிருக்கும் ஆடை,
அணி, பொருள முதலியவைகளைக் கொள்ளை கொள
ளின் அநேக கோடிககணக்காகப்பொருள நமக்குக்
கிடைக்கும் அப்பொருளைக்கொண்டு பலலாயிரம்
பாகவதார்க்கு அறுசுவையோடு அமுதுபடைத்
துப் பெருமகிழ்வடைபலாம்” எனத் தன் மனதிற
குள்ளே தீர்மானித்தனா உடனே தோழர்களுடன்
மறைந்திருந்த இடத்தினின்றும் புறப்படநி,
மணக்கோலத்தூடன் வரும் ஸ்ரீமந் நாராயணனை
வணைந்துகொண்டு அவரிடமிருந்த எல்லா ஆபர
ணங்களையும், பொருளையும் பறித்துக்கொண்ட
னா

பறித்தவா மணமகன் காலவிரலில் அணிந
துள்ள ஆழியொன்னைக் கழற்ற எவ்வளவோ
முயன்றும் முடியவில்லை ஆயினும், அதைவிட

மனமிலராயத தமது பலலிஞறகவலி அவவணி
கலனைக கைக்கொண்டனா பரகால வெரு மிடுக
குடன இவ்வாறு கழறறியதைக கண்டு, எம்பெரு
மான அவரை நோக்கி, “கலியனே” என்று தாம
மிடபழைத்தனா

பின்னா ஆலிநாடா தாம அபகரித்த ஆடை
ஆபரணதிகளை வொல்லாம ஒன்றாக சோத்துக
கட்டி எடுத்துக்கொண்டு செல்ல எண்ணி அம்
மூட்டைபத தூக்கினா ஆனால், எம்பெருமான
திருவருளால் அது அசைக்கமுடியாமல் அசலம்
போல நிலைபெற்றிருந்தது ஆலிநாடா அதைக
கண்டு ஆச்சரியங்கொண்டு, “இவவேதியரே
இதை எடுக்க முடியாமல் மந்திரம் ஜபித்துளா ”
என்றெண்ணி “ஓ! அந்தனா! இம்மூட்டையை
அசைக்கமுடியாமற் செயத்து உன் மாயமென்று
பானறிவேன அம்மந்திரத்தை இப்போழ்தே
எனக்குச் சொல்லுவாயாக! இன்றேல இங்கேயே
உன்னை எனவாளுக்கு இரையாகடுவேன” எனக்
கூறித் தன் உடைவாளையுருவி ஓச்சிப் பாய்முறுத்
தினா

அப்போது மாயைகளில் வல்லவனாகிய மாய
வன் ஆலிநாடரை ஆட்கொள்ள அருளநிறைந்த
முகத்துடனோக்கி, “நான்செய்த மாயத்தை இன்ன
தென அறிவிப்பேன என்னருகிலவா” என்ற

னா அங்குனமே ஆலிநாடா அந்தண வடிவங்
கொண்ட ஆதிமுலரின பினனே ஒரு தனியிடம்
சென்றனா அங்கு அவா பாகாலருக்கு அஷ்டா
க்ஷரமந்திர உபதேசஞ்செய்து திருமகள் சமேத
ராபப பஞ்சாயுதங்களோடு கருடவாகனத்தினமீது
தமது உண்மை வடிவத்துடன்,

“போற்றிய மனனன் கண்டுகண் களிப்பப்
புணரிமொண டெழுந்தகரா முகிலை
மாற்றிய வடிவும் பஞ்ச வாயுதமும்
வயங்குகைத் தலங்களு மாகிக்
கூற்றுறழ் கராவின் வாயினிவ றழைத்த
குஞ்சர ராஜனமுன னன்று
தோற்றிய படியே தோற்றினுன முடிவும்
தோற்றமு மிலாதபை துளவோன ’

திருமகள் கொழுநன இவ்வாறு தம் முன
தோன்றி அருளபுரியவே, ஆலிநாடா கண்களி
னின்றும ஆனந்தவருவிபெருக, உடலுளகாங்கி
தங்கொள்ள, உரோமம் சிவிரக்க, கரங்கள் தாமே
சிரமிச்ச சென்றுருவிப், “பெருமானே ! தேவா
ரது மகிமைமைய அறியாத பாவியேன ஆராராது
செய்த இப்பெருமபிழையி னினன்றும நான் எவ
வாறு தப்பியுயவேன ? அடியேன தங்களு கரு
ணைத் திறத்தை என்னென்று விப்பபேன? எனனை
வலிய வந்து ஆட்கொண்ட வளளலே ! தங்கள்

திருவருளால் மந்திரங்களுட சிறந்து விளங்கும்
மஹா மந்திரமாகிய அஷ்டாக்ஷர மந்திரோப
தேசம் பெற்றேன” எனக்கூறி,

“ அருந்தமுனமா மகம்புரிந்தும் கடவுட்கனகை
யாதியாம் புனல்படிந்து மனில யோகத
திருதமணி மலாநூவிப் பூசைநோதும்
எங்குமா கிபவுனை இதுத துளளே
திருதநிலை பெறக்கண்டுமே போகமெல்லாரு
சிறுகிபனைத் துயிருக்குஞ் செயய வொண்ணாப்
பெருந்தவங்களை மிகப்பயின்றும பெறுதற்கெட்டாப்
பெருமபயனின் திருவருளாற பெறப்பெற்றேனே”

“ நீலநெடுவ கிரியுமழை முகிலும் பவவ
நெடுநீருங் காயாவு நிராகரு மிந்தக
கோலமும் வெங்கதைவாங்கு சங்கு நேமி
கோதண்ட மெனும் படையுருழைந்த வரச
மாலையுந் துழாயமாரபும் திரண்டதோளுந்
மணிககமுத்தும் செவவிகழும் வாரிசாதக
காலையல் ரெனமலாத முகமுஞ் சோதி
கதிரமுடியு மிமையிலே கண்ணுற்றேனே ”

எனப் பலவாறு துதித்து ஆனந்தவெள்ளத்தில்
மூழ்கி இன்புற்றனா

ஆதிகேசவனைத் தம்மிரு கண்களும் களிக
கக்கண்ட ஆலிநாடரின மனம் வெப்பிற்பட்ட
வெண்ணெய்ப்போல உருகியது அவருக்குண்
டான ஆனந்தம் உள்ளடங்காமல் பெருக்கெடுத்து

வெளியே வருவதைப்போல ஆசு, மதுரம் சித்தி
ரம்,வித்தாரம் எனனும நாலவகை கவிஞளாலும்
பெருமானது திவ்ய குணங்களைப்பாடத்தொடங்கி,
தமக்கு அப்பெருமான உபதேசித்த அஷ்டாங்க
மந்திர மகிமைப்பற்றி முதலில்

“வாடினேன வாடி. வருத்தினேன மனததால்

பெருந்தயா இடுமையிற பிறந்து

கூடினேன கூடி இளைப்பா தமமே

டவாதருங் கலவியே கருதி

ஓடினேன ஓடி உயவதோ பொருளால்

உணர்வெனும் பெருமபதம் தெரிந்து

நீடினேன நாடி. நான்கண்டு கொண்டேன

நாராய னாவெனும் நாமம்”

எனப் பத்துச்செய்யுட்களாற்பாடினா வடமொழி
வேதங்கள் நான்கிற்கும் ஆறங்கங்கள் அமைந்
திருப்பதைப்போல, அவவேதங்களின் உட்பொரு
ளாக நமமாழ்வா அருளிச்செய்த, திருவிருத்
தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி, திருவாய்
மொழி எனனும நான்கு திவ்வியப் பிரபந்தங் கட
கும் தமது பிரபந்தங்கள் அங்கங்களாயமையும்
படி, பெரிய திருமொழி, திருக்குறள் தாண்டகம்,
திருவெழு கூற்றிருக்கை, கிரிய திருமடல், பெரிய
திருநெடுந்தாண்டகம், திருமடல் என்னும் ஆறு
பிரபந்தங்களைத் திருவாய் மலர்ந்தருளி, திருமங்கை

யாழ்வார் என்றும், நாலு கவிப்பெருமான் என்றும் திருநாமம் பெற்றார்

இங்ஙனமன்றி இவா நாதகவிப் பெருமான எனப் பெயரேற்றத்தற்குக் காண்பரம் பரையாக வழங்கும் ஒரு கதைபுணடு, அதாவது —

ஆலிநாடா அபயராஜனுக்குச் சேனைத்தலைவனாகவும், மங்கை நாட்டிற்கு மன்னனாகவும் இருந்து வருங்காலத்தில், நாதகவிப் புலவா என்னும் பட்டப் பெயர்பெற்ற தமிழ்ப்புலவா ஒருவா இருந்ததா அவா கலவி கேள்விகளில் மேம்பட்டவா, மேலும், ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம் என்னும் நாலவகைக் கவிதைப் பாடுவதில் இந்நாளில்ததில் நிகரற்றவா அதனால் அவா,

“கடலே யனைமயசம் கலவியா லென்னு
மடலே நனைபு , ”

செருக்குறறுத தருக்கி வாழ்ந்தனா, அவா பல புலவர்களை வாதிடவென்று, பல விருதுகளை யும், பல பரிசுக்களையும் பெற்றுப் பெருமைபுற்று விளங்கினா அக்காலத்து நம் ஆலிநாடரும் கலவியிற சிறந்து விளங்கினா அதனையறிந்த நாதகவிப் புலவா பரகாலரை வாதிடவெல்ல எண்ணங்கொண்டு அவரிடம் தமதுபரிவாரங்களுடனும், விருதுகளுடனும் வந்தடைந்தனா பரகாலரெனப் பெயரேற்ற மங்கை மன்னன் தமக்கு

வீரோதிபாயத தோன்றியவரை வென்று வெற்றி
 ஈடையாது வீணையிருப்பாரோ? உடனே அப
 புலவரை வாதில வென்று அவாசெருக்கையடக்கி
 அவரது விருதுகளைபெல்லாம் பிடுங்கிக்கொண்டு
 நாற்கவிப்புவர் எனலும் அவரது பட்டப்
 பொயரையும் தாம் வைத்துக் கொண்டனர்

மங்கைமன்னன் அப்புலவரை வாதில வென்
 றதையறிந்த அபயராஜனேனும் சோழன் அவ
 ரைத் தனபால வருவித்து “வீரரே! நீர் விற
 போரில் யாவரினும் சிறந்தவராய விளங்கிக் கோத்தி
 யடைவதேபோல, சொற்போரினும் யாவரினும்
 சிறந்தவராய விளங்குகின்றீர்! நாற்கவிப்பெருமான்
 எனலும் பட்டப்பெயர் உமக்கேயேற்றது!” என்று
 புகழ்ந்து, பல விருதுகளையும், பரிசுகளையும் ஈந்த
 னன் சோழமன்னனால் அளிக்கப்பட்ட பரிசுகளைப்
 பெற்ற மங்கைமன்னன் அவைகளை அனபுட
 னேற்று,

“லாழக வெங்கோ மன்னன் பெருந்தகை
 ஊழிதொ ழாழிதொ ருள்கன காக்க”

என்று மன்னனை மனமாரவாழ்த்தித் தம்மிருப்பிட
 மாகிய திருக்குறையூரை அடைந்தனர் — என
 பதாம்

ஆறுவது இயல

ஆழ்வார தீவவிய தேசயாததிரையும்

ஞானசம்பந்தரும்

மங்கைமன்னன், மேற்கூறிய ஆறுவகைப் பிரபந்தங்களுள் பெரிய திருமொழி பாடுகையில் தீவயதேசயாததிரை செய்யத் திருவுளங் கொண்ட னா திருவுளங் கொண்ட ஆழ்வார முதலில் வட னுடைநது, தொண்டமான சக்கரவாததிகும், ஆறுமுகப் பெருமானுக்கும் காட்சியளித்த திரு வேங்கடத்தையும், ஹிரண்யனை ஸம்ஹரித்து, பிரஹ்மாதாழ்வானுக்கு, அருளபுரிந்த சிங்கவேள குன்றத்தையும், பரதாழ்வானுக்கும், தேவர்களுக் கும், முனிவர்களுக்கும் பிரத்தியக்ஷமாய் திரு அயோத்தியையும், தேவரிஷிகளுக்கும் இந்திராதி களுக்கும், சுதாமனுக்கும் சேவைத்தந்தருளிய நைமி சாரணத்தையும் பிரமருத்திராதிகளுக்குப் பிரத்தியக்ஷமான சரளக்கிராமத்தையும் இலந்தைமரத் தினகிழே பத்மாசனங் கொண்டு ஞானமுத்திரை தரித்து ஜயசீலரான தபஸவியாய் நரனுக்குத் திரு மந்திர உபதேசஞ்செய்த வதாரியாச்சிரமத்தையும் திரௌளபதிகுக்க காட்சி தந்த துவாரகையையும் இந்திராதி தேவர்களுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய் வட

மதுரையையும் தந்தகோபனுக்குப் பிரத்தியக்ஷ
மாய அருளபுரிந்த திருவாய்பாடியையும் பிரமருத்
ராதிகளுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய திருப்பாறகடையும்
அடைந்தது, ஆங்காங்கு எழுந்தருளியுள்ள எம்
பெருமானைத் தொழுது திருப்பதிகம் பாடினா

பின்னா தொண்டைநாட்டைந்தது, பிருகு
மஹரிஷிக்கும், பிரமமாவுக்கும், நாரதருக்கும், திரு
வனந்தாமுவானுக்கும், கஜேந்திராமுவானுக்கும்
பிரத்தியக்ஷமாய திருக்கச்சியையும் கஜேந்திராமு
வானுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய திருவட்ட புயங்கத்
தையும் சரஸ்வதி தேவிக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய
அருளபுரிந்த திருநதண்காவையும் பிருகு மஹ
ரிஷிக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய வேளூக்கையையும்;
ஹரிதய மஹாமுனிகுக் காட்சி தந்தருளபுரிந்த
பாடகம் எனனும கேஷத்திரத்தையும் அக்
குருருக்குச் சேவை தந்தருளிய திருநீரகத்
தையும் சிவபெருமானுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய
அருளபுரிந்த நிலாதிங்கள் துண்டமென்னும
கேஷத்திரத்தையும் உரமென்கிற ஆதிசேடனுக்
குக் காட்சித்தந்தருளிய திருவூரக மென்னும
கேஷத்திரத்தையும் பொய்கைபாழ்வாருக்கும்,
கணிகண்ணருக்கும், பிரமமாவுக்கும் காட்சித்தந்த
திருவெஃகாவையும் காரஹரிஷிக்குப் பிரத்திய
க்ஷமாயருளபுரிந்த திருக்காரகத்தையும் அசுவத்த

நாராயணனுக்குக் காட்சி கொடுத்தருளபுரிந்த
திருக்களவனூர் எனனும் திவ்யதேசத்தையும்
அசவிநிதேவதைகளுக்கும், பாவதிகும சேவை
தந்தருளிய திருப்பவளவண்ணம் எனனும் திவ்ய
கேசுத்திரத்தையும் பலவராபனுக்குப் பிரத
தியகூமாபரமேசகரவிண்ணகரத்தையும் ஜடா
யுவுக்குப் பிரததியகூமா யருளபுரிந்த திருப்புடகு
ழிபையும் சாலிஹோத்திரருக்குக் காட்சித்தந்தருளிய
திருவெவவுளுரையும் அடைந்தது, ஆங்காங்கு
எழுந்தருளியுள்ள பெருமானைத் தொழுது மங்
களா ஸாசனஞ் செய்தனா

மேலும் அவர் அந்நாட்டினகண்ணுள்ள
திருநின்றவூரெனனும் திவ்ய கேசுத்திரத்தை
படைந்தனா அத்திருப்பதியில் எழுந்தருளியுள்ள
பத்தராவிப் பொருமானைப் பாகவத குழாங்களுடன்
சேவிகைச் சென்றனா அப்பொழுது அப்பெரு
மான ஆழ்வாருக்கு முகங்கொடாமல் பராமுகமா
யிருந்தனா

பரகாலா அதுகண்டு கவலையுடன் திருவல்லிக
கேணிகுச்சென்றுசமதிபெனனும் அரசனாகும்,
தொண்டைமான சக்கரவாததிகும், அரசன் னாக
கும் காட்சியளித்த திருவேங்கட கிருஷ்ணனையும்,
பிருகு மஹரிஷியினால் கன்னிகாதானம் செய்யப்
பெற்றவராகிய (அரங்கநாதன்) மதநாதனையும்

அததிரி மஹரிஷிக்கும், ஜாவிமஹரிஷிக்கும் பிரத
தியக்ஷமாய் மோக்ஷமளித்த வராஹநாயனாரையும்
சசபதா குமாரரான மதுமான மஹரிஷிக்குப்
பிரத்தியக்ஷமாய், சககரவாதத்திருமகனையும் சபத
ரோமாவ்க்குப் பிரத்தியக்ஷமாய் தேவபபெரு
மானையும் சேவித்துப் பதிகம்பாடினா.

பின்பவா, திருநாமலை எனனும திவ்ய
க்ஷேத்திரத்தை யடைந்து, அங்குதொண்டைமான
சககரவாததிக்கும், மாரக்கண்டேபருக்கும் பிரத்தி
யக்ஷமாய் அருளபுரிந்த நித்யகலபாணரினமீது
மிகக்ாடுபாடுகொண்டு பதிகம்பாடினா மாரக்கண்
டேபருக்கக் காட்சியளித்த திருவிடவெந்தையை
யும் சிறியதிருவடிக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய் அருள
புரிந்த திருக்கடிகையையும் அடைந்து ஆங்
காங்கு அடியார்களுக்கு அருக்கிரகிக் எழுந்த
ருளியுள்ள எம்பெருமானைச் சேவித்து மங்களா
சாஸனஞ் செய்தனா

அநந்தரம் திருக்கடனமலையை யடைந்து
புண்டரிகரிஷிக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய் அருளபுரிந்த
தலசயனத் துறைவா எனனும எம்பெரு
மானைச் சேவித்து நினரா. அப்பொழுது திரு
நின்றலூ ரெம்பெருமான திருமகளால தூண்டப்
பட்டு இவாபாற பாடல பெற்றுச் சிறப்புறக் கரு
திக் கடனமலலை எனனும க்ஷேத்திரத்தில

காட்சி கொடுக்க, ஆழ்வார அப்பெருமானையும்
அங்கே கண்ணாரக் கண்டுகளித்து அவ்வூர் பதிக
மாகிய பெரிய திருமொழி இரண்டாம் பத்தில,
ஐந்தாந் திருமொழி, இரண்டாவது செய்யுளிலே,

“நின்றவூர் நித்திலத்தைத் தொத்தார் சேலை
காண்டவத்தைக் கண்டெரியாய்ப் பெய்வித்தானைக்
கண்டது நான் கடனமலலைத் தலசயனத்தே”

என்று திருவாய் மலர்நதருளினார்

அப்பால் திருமங்கையாழ்வார நடுநாட்டுத்
திருப்பதிகளாகிய சந்திரனுகும், கருடனுகும்
பிரத்தியக்ஷமாய் அருளபுரிந்த, தெய்வநாயகப்
பெருமாள் எழுந்தருளியுள்ள திருவயிந்திரபுரத்
தையும் மிருகண்டு மகா முனிவருக்கும், மகாபலி
சககரவாததிகரும் காட்சி தந்தருளிய திருக்
கோவலூரையும் அடைந்து ஆய்களங்கு எழுந்த
ருளியுள்ள பெருமானைத் தொழுது திருப்பதிகம்
பாடினார்.

பின் சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளை யடைந்து
முதலில் சிவபெருமானுக்கும் திலலை மூவாயிரவ
ருக்கும் பிரத்தியக்ஷமாய் அருளபுரிந்த திலலைத்
திருச்சித்திரகூடம் அடைந்து, எம்பெருமானைத்
தரிசித்துப் பதிகம் பாடினார், பின் புலோகாழியின்
வழியாக எழுந்தருளினார்

அப்போது வழக்கப்படி இவருடைய பரி
ஜனங்கள் இவா முன்னே “நாலுகவிப் பெருமான
வந்தாரா, தமக்கவியா வந்தாரா, ஆலிநாடா வந்தாரா,
அருளமாரி வந்தாரா, பரவாதி மததகஜ கண்டரவா
வந்தாரா, பரகாலா வந்தாரா, நீலதிறத்துநிமலா
வந்தாரா” என்று, பிருதாவளிகளை எடுத்தேத்திக
கொண்டு செல்லா நின்றனா அப்போது அவ
ஜூரிலுள்ள திருஞான சம்பந்தமுாததி நாயனா,
இந்தப் பரம்பகத் சிரோமணியின் வரவை
அறிந்து எதிராகொண்டு வந்தழைத்து உபசரித்துக்
காழியில தமமுடனிருந்து போகும்படி கேட்டுக்
கொண்டா

பரகாலா, திருஞான சம்பந்தரை நோக்கி
“ஞானசசெல்லவரே! யான பாண்டவ தூதன எழுந
தருளியுள்ள பதிகட்குச் செல்லுதலன்றி, மற்றைப்
பதிகள் எத்துணைச் சிறப்பினவாயினும் அப்பதி
கட்குச் செல்லேன” என்று தாம் மகாவிஷ்ணு
விடம் கொண்ட பரம பகதியின் உறுதி விளங்குக
கூறினா

ஞானசம்பந்தா “அனபரே! ஸ்ரீராமபிரான
இராவணாதி அரக்கர்களோடு போராபுரியத் தென
நிசை நோக்கிவந்த நாளில தங்கிய இடமிது
அப்பரமன வந்து தங்கிய காரணத்தால் இப்ப
திகு ‘சீராம விண்ணகரம்’ என்று பொ

மேலும் காளிவாசஞ் செய்கின்ற காரணம் பற்றி இததலத்திற்கு ‘காழிச சீராம விண்ணகரம்’ என்றும் பெயருண்டு இதுபோழுது இந்நகரம் சீகாழி எனவும் சீகாழி எனவும் வழங்கப்படுகிறது தாங்கள் இங்கே எழுந்தருள் யாதொரு தடையு மின்றி” எனவேண்டி நின்றனா

இங்ஙனம் திருஞானசம்பந்தர் கூறவே திருமங்கை மன்னன் களிப்படைந்து அப்பெரியாருடன் சீகாழிக்குச் சென்றனா அவ்விருவரும் அறறைய பகற்பொழுதை உலலாசமாய்ச் சம்பாஷிப்பதிலேயே கழித்தனா மறறை நாடகாலை ஆழ்வார் ஞானசம்பந்தரிடம் விடை பெற்றுத் தமது ஜன்னபூமிக்கடுத்த திருவாலியைச் சார்ந்து அங்கெழுந்தருளியுள்ள வயலாவி மணவாளனைத் தொழுது பதிகம் பாடினா

மங்கை மன்னன்பாடலுக்குத்தத் மணவாளர் அவருக்குக் காட்சித்தந்தருள் புரிந்தனா பின்னா திருநாங்கூர் திருப்பதிகள் பதினொன்றையும் நண்ணி மங்கனாசாலனஞ் செய்து, சந்திரனாக் குக்காட்சித்தந்தருளிய திருவிந்தஞ்ஞரையடைந்தனா.

அப்பொழுது அததலத் தெழுந்தருளியுள்ள “சுகவனநாதன்” என்னும் எம்பெருமான ஆழ்வார்க்குத் தமமை ஒருகாற காட்டி மறைய அவா

ஆழ்வார திவ்விய தேசயாததிரையும் ஞானசம்பந்தரும் 59

திருபதிப் படாமலமனக்குறையோடு அத்தலத்துப்
பதிகத்தின் நான்காம் பாசுரத்தில்,

“காசி னெளியில் திகழும் வண்ணம் காடார் எம்பெரு
வாசிவல்லீர்! இரதஞ்சீர்! வாழ்கதே போமநீரே” [மான
என்றுதமது குறைபாடு தோன்றப்பதிகம்பாடினா.

ஆழ்வார தமக்கேற்பட்ட குறையைப் பாவில
வைத்துப்பாடவே பெருமான மனமிரங்கி நிரந்
தர சேவை கொடுத்தருளபுரிந்தனா அருளபெற்ற
ஆழ்வார நிரம்பியமனத்தராய அப்பதிபைவிட்டு
அகன்று, சுககிரனுக்கும், பிரமமாவுக்கும், பராச
ரருக்கும், இதகிரனுக்கும் காட்சித்தந்தருளிய திரு
வெள்ளிப்பகுடி யென்னும் சேஷத்திரத்தையும்
சக்கரவாதத்தித் திருமகனுக்கும், கிருதராஜனுக்
கும் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கிருதராஜனுக்கு முததி
த்தந்தவிடமாகிய திருப்புள்ளம்பூதங்குடியையும்
நந்தகமுனிக கருளபுரிந்த திருக்கடலூரையும்
பெரிய திருவடிக்கும், சிபிசக்கரவாததிக்கும், பூமீ
தேவிக்கும், மாககண்டேயருக்கும் காட்சிக்கொடுத்
தருளிய திருவெள்ளறைப்பென்னும் திவ்யசேஷத்
திரத்தையும் அடைந்து, ஆங்காங் கெழுந் தருளி
யுள்ள அழகியமணவாளனைத் தொழுது பதிகம்
பாடினா

ஏழாவது இயல

அரங்கநாதன் ஆணையும்,
ஆழ்வார் பொருளதேடலும்

இவ்வாறு திருமங்கை மன்னன் ஒவ்வொரு
நிவவிய தேயத்திற்கும் சென்று ஆங்கெழுந்தருளி
யுள்ள பெருமானைச் சேவித்துத் திருப்பதிதம் பாடி
வரும் நாட்களில் ஒருநாள் தாமவாமாவுக்கும், ரவி
தாமனுக்கும் பிரத்தியக்ஷமாய் அருளபுரிந்த விட
மாகிய திருவரங்கம் பெரிய கோயிலை நண்ணி,

“நீலமேகம் நெடுமெபொற் குன்றத்துப்
பாலகிரீட தகலாறு படிந்தது போல
ஆயிரம் விரித்தெழு தலையுடைய யருந்திறற்
பாயற் பள்ளி பலாதொழு தேத்தும்
விரிதிரைக் காவிரி வியன்பூந் துருத்தி
திருவமர் மார்பன கிடந்த”

வண்ணத்தைக் கண்டு தொழுது அப்பெருமான
பக்கவிலே மிக்க ருபாடுகொண்டு பல பதிகங்கள்
பாடினா ஆழ்வார் அருளிய அமுதப்பாடலைக்
கேட்ட அரங்கநாதன் திருவுளமுந் து திருமுக
மலாச்சியோடு ஆழ்வாரைக்குவிர நோக்கி, “அன
பனே, நீ நமக்கு விமானம், மண்டபம், கோபுரம்
பிரகாரம் முதலிய கைங்கரியங்களைச் செய்வாயாக”
என்று கட்டளையிட்டருளினா

ஆலிநாடா அரங்கநாதனிட்பவாணைபைச்
சிரமேற்றுகினா, உடனே தமக்கு அநதரங்க
நண்பராயும், அமைச்சராயுமுள்ள நீாமேல நடப்
பான, நிழலொதுங்குவான, தாளுதுவான, தோ
லாவழக்கன என்ற நாலவரையும் அழைத்து
வரச்செய்தனா. தலைவா ஆணையைத் தட்டாது
நடக்கும் அநநாலவரும் அரசாணையை யறிந்து
அவா இருக்குமிடம் வந்தணுகினா

ஆலிநாடா அநநாலவரோடும் ஒரு தனியி
டத்திருந்து அரங்கநாதன் கோயில திருப்பணி
யைக் குறைவின்றி முடிக்கும் விரகுபாதென
ஆராயவாராயினா தங்கள் கையிற் பொருளின
மைபால திருப்பணியை முடிக்கும் வகையை அறி
யாது திகைத்துக் கொண்டிருக்கும் திருமங்கை
மன்னனை நோக்கி, அவரது அமைச்சர்கள்,
“ஐயனமீ! தாங்கள் இதன் பொருட்டுக் கவலை
யடைய வேண்டாம் திரு நாகையம்பதியில் புத்
தா கோயில ஒன்று கட்டப்பட்டுள்ளது அக்
கோயில பாடப்போ கண்களைப் பறிக்கும் விசித்திர
வேலைப்பாடுகள் அமைந்து சிறப்புற்று விளங்கு
கின்றது அதன்கண் உள்ள புத்த விகரகமோ
பத்தரைமாற்றுப் புகழ்பொன்னாற் செய்யப்பட்
டது நாம் சென்று அவ்வாலயத்துட்புகு,
அவ்விக்கிரகத்தை அபகரித்து வந்தால் அதைச்

சிதைத்து அளவிறந்த பொருளைப்பெறலாம்
அதனால் நாம் நினைத்திருக்கும் கைங்கரியமும்
இனிதே நடைபெறும்” என்று விண்ணப்பஞ்
செய்தனா

அமைச்சர்கள் மொழிந்த மொழியினைக்
கேட்ட ஆலிநாடா அவர்களுடைய சமையோசித்
அறிவினைப் பற்றிப் புகழ்ந்து கொண்டாடினா
திருமால் திருப்பணிபுரியத் தம் நண்பர்கள்
கூறிய வழியின்றி வேறொரு வழியும் தமக்குப்
புலப்படாமைபால் பரகாலா அதுவே உசிதமென
எண்ணிப் பரிவாரங்களுடனும் நண்பர்களுட
னும் புறப்பட்டு, பல நகரங்களைக் கடந்து, நாகை
யம்பதியை அடைந்தனா அன்று பகற்கால
முழுதும் அநநகரில் சுற்றித்திரிந்து அநநகரின்
வளங்களைக் கண்களிர்த்தனா ஆதவன அவுத
மித்ததும் அன்றைய இராப்பொழுதைக் கழிக்க
அநநகரிலுள்ள ஓர் அம்மையாரின் வீட்டை
அடைந்தனா அவர்களைக்கண்ட அம்மையார்
அவர்களைத் தேசாந்திரிகளென நினைத்து அவா
கள் அன்றிரவு தங்கியிருக்க இடங்கொடுத்து
உபசரித்தனள் சிறிதுநேரம் தாழ்ந்தபின் நாங்கள்
கொண்டு வந்த உணவை யருந்திப் பின் அவ் வம்
மையாருடன் அநநகர விசேடங்களைப்பற்றி உல
லாசமாய் அவர்களுடையாடிக் கொண்டிருந்தனா

அப்போது, ஆலிநாடா - “அமமையே! இநநகரத்
தில கட்டப்பட்டுள்ள கோயிலின் பெயராயது? ²
இஃது பாரால கட்டப்பட்டது? இதன் மகிமை
யென்ன? இவைகளை எமக்குத்தெளிவாய எடுத்துச்
சொல்லுவாயாக” என்று கேட்டனா.

அமமையார - (அவர்களை நோக்கி) “இஃது
புத்ததேவா எழுந்தருளியுள்ள கோயில. இது
மற்றைய கோயில்களைப்போலக் கட்டப்பட்ட
தன்று இததிருப்பணி செயது முடித்தற்குப் பல
வருடங்கள் சென்றன வடகடலுக்கப்பாலுள்ள
ஒரு தீவிலிருந்து தெய்வத்தச்சனைப்போதத்
தொழிலவல்ல கமமியா பலாவந்து இப்பெருங்
கோயிலைக் கட்டிமுடித்தனா இதற்காகச் செலவு
செய்யப்பட்ட பணத்தொகையோ அளவிறந்தது
இக்கோயில விமானத்தையும், இதனுள் எழுந்
தருளியுள்ள சிலையையும் செயது முடித்தற் கேற்
பட்ட சிரமமோ இவ்வளவு அவ்வளவென்று
சொல்ல இயலாது இச்சிலை மாற்றையாத சீரிய
ஆடகப்பொன்னால் அமைக்கப்பட்டு அளவிலா
அழகுடன் சிறந்து விளங்குகின்றது”.

ஆலிநாடா - “அமமையே! அச்சிலை நீர்
கூறுவதுபோல பொன்னாற்செய்து, அளவிலாச்
சிறப்பும், அழகும் அமையப் பெற்றிருக்குமாயின
களவாகப் பலா அதனைக் கவாந்துசெல்ல வழி

தேவரனரோ? ஆதலான அப்பொற்சிலைக
களாவாகள் கவராவண்ணம் காவன செய்துவர ஏற்
பாடுகள் யாவை?"

அமமையார — “பெரியோரே! இக்கோயிலை
யும், விமானத்தையும் கடமுடித்த கமமியன
சாமானியமானவனானது அவனதாற்றலை யென
னென்றியமபுவது? அவன பாததற்கு மானிட
வருவத்துடன் விளங்குகின்றனையெனறிச் செய
கைகளான அவனை அங்ஙனங் கூற இயலாது.
அவனசெய்த ஒவ்வொருவேலைப்பாடும் கண்டோ
அதிசயிகருந் திறத்தினவாய் விளங்கும் அப்படி
அமைக்கப்பட்ட வேலைப்பாடுகளுள் அக்கோயில்
விமானத்தின் உச்சியில் திகழ்ந்து விளங்கும்
அற்புதபந்திரம் ஒன்று அத்திகிரிசதா சுழன்று
கொண்டேயிருக்கும் தன்மையது யாரேனும்
அவவாலயத்துள் நுழைந்து அச்சிலைப்பைகள்
செய்ய எண்ணுவாராயின் அச்சக்கரத்தைச் சுழ
லாமல் நிறுத்திய பின்னாதான நுழைந்து களவு
செய்யவேண்டும் இன்றேல அச்சிலையிருக்கு
மிடம் புகவியலாது ஆயின், அதன வேகத்தை
நிறுத்த ஆவலகொண்டு அத்திகிரியிடம் செல
லின ஆவியைத் துறத்தல் நிச்சயம் இதற்கைய
இயந்திரமிருத்தலான இதுவரை இக்கோயிலின்
உள்ளே புகுந்து இச்சிலைப்பை கவர ஒருவரும்

அரங்குதன ஆணையும், ஆழ்வார பொருளதேடலும் 65

வந்திலா இவ்வாறு அவவியந்திரமே ஒருவரையும் உட்புகவிடாது காவல்புரிந்து வரலான காவலன காவல அமைக்கவில்லை”

ஆலிநாடா — (அளவற்ற ஆனந்தமடைந்து)
“அமமையே! அளவற்ற திறமையமைந்த இதற்கைய கமமியரும் இந்நானிலத்தில் விளங்குகின்றனரோ? அக்கமமியரின் உதவி எமக்குக் கிடைக்குமாயின் எம்முடைய நாட்டிலும் இதற்கைய கோயிலைக் கட்டி முடிப்போம் ஆயினும், கடவுளருள் எவ்வாறுளதோ?”

அமமையா — “அரிவிற பெரியோராகிய தங்களுக்குத் தெரியாததைப் பேதைபோலாகிய யான எப்படி சொல்லப்போகிறேன்? இந்நானிலத்தில் கலவி, கைத்தொழில், சித்திரம் முதலியவைகளில் தோச்சியுற்று, மேம்பாட்டைந்து விளங்குவோர் அளவற்றதவா அவர்களை ஆதரிப்பவர்களோ இக்காலத்தில் இலா ஆதலால் அவர்களுடைய செய்கைகள், நீறு பூதத் நெருட்பைப் போல விளங்குகின்றன தாங்கள் அளவிலாப் பொருளீடுத்து ஆதரித்து வருவீர்களாயின் இதனினும் பன்மடங்கு அதிக வேலைப்பாடுகளுடன் அதி சீக்கிரத்தில் ஆலயத்தைக் கட்டி அமைக்கலாம்”

ஆவிநாடா — “அமமையே¹ அததகைய
சிறப்பு வாய்ந்த கமமியாகள பாணனொ² ? தாங்கள்
தபைகூறது அவர்கள் இருக்கும் பதினாய் இயம்
புலீராகில நாங்கள் சென்று அவாகடகு வேண
டிய பொருளீந்தது, அழைத்தது வந்தது, எங்கள்
மனக்குறை நீங்கப் புதிதாய் ஓராலயம் அமைக
கின்றோம்”

அமமையா — “பாகவதாகளே¹ நீங்கள்
வடகடலைக கடந்து அபபுறம் சென்றால் அங்கு
ஓர் தீவு காணப்படும் அததீவினின்று வட
கிழக்கு மூலையாகச் செல்வீராயின அங்கு ஒரு மலை
தோன்றும் அம்மலைக்கப்பால பத்து மைல தூரத்
தில் பளிகுருக கற்களால் பலவித வேலைப்பாடுகள்
செய்த ஒரு மாளிகை தோன்றும் அம்மாளி
கையே அக்கமமியன் வசிகரும் அரணமனை” என
மன பிரங்கிக கூறினள்

அமமையா மூலமாய எல்லா இரகசியங்
களையும் அறிந்த ஆவிநாடா அளவிலா ஆனந்
தங்கொண்டு நம் காரியம் ஒருவாறு முடிவுற்ற
தென எண்ணங்கொண்டனா பின்னா அன்றி
ரவு அவ்விடத்தே துயின்று காலையிலெழுந்து
அமமையாரிடம் விடைபெற்று நண்பர்கள் நால்
வருடன் வட கடற்கரையை நண்ணினா.

அரசமயம் அங்கு வாணிபத்தின் பொருட்டு வடதினை அடைப்ப பண்டங்களை மரக்கலங்களிலேற்றிக்கொண்டு வணிகர் பலரிருந்தனர் அவர்களைக் கண்ட ஆலிநாடா ஆனந்தங்கொண்டு, வணிகர் தலைவனை நோக்கி “வணிகர் தலைவரே! நாங்கள் இக்கடலைத்தாண்டி அக்கரை யிலுள்ள ஒரு தீவிற்குச் செல்லவேண்டி. பாண்டடைந்தோம். இதுபோழுது தங்கள் மரக்கலங்களும் வடக்கரைக்கு வாணிபத்தின் பொருட்டுச் செல்லும் போல தோன்றுகின்றது தாங்கள் அருள்புரிவீரானால் நாங்களும் இம்மரக்கலத்திலேயே பேரிசு சென்று எங்கள் காரியத்தையும் இனிது முடிப்போம்” என்று வேண்டினார்

ஆலிநாடா வாராததையைக் கேட்ட, வணிகர் தலைவன் மனமிரங்கி அவர்களை அம்மரக்கலத்திலேயே யேகுமாடி அருள்புரிந்தனன் அந்நாதி பெற்ற அவ்வைவரும் மரக்கலமேறிப் பன்னாள் கடலிலேயே சென்று பின்னர் வடக்கரையையடைந்தனர் அடைந்ததும் அம்மையார் கூறிய வண்ணமே வடகிழக்கு மூலையை நோக்கி முன்னுபகற்பொழுது விடாது நடந்து சென்று, மலையையடைந்து, அன்றிராப்போழதை அம்மலையிலே கழித்தனா பின்னர் பொழுது புலாந்ததும் நாடா எழுந்தது அம்மலைக்கட்பால பதனுககல தூரத்தே

யுள்ள கமமிபன் அரணமனைபத தேடிக கண்டு
பிடித்து அதனுள்ளே புகுநதனா.

அச்சமபம் கமமிபன் உணவருநதிக கொண்
டிருநதனன் அதை யறிதத ஆவிநாடா வெளியே
வந்து முனறிலில் தினறுகொண்டு யாது மரியாத
வாபோல கமமியனுக்குக கேட்குமபடி தன் நண்
பாகளை நோக்கி “நண்பாகளே! நாகையம் பதியில்
விளங்கும் புத்தா கோயிலைச் சிறப்புவமைத்த
சிறபி இவ்வரணமனையில் உள்ளவனே அக
கோயிலையும், விமானத்தையும், பொறசிலையையும்
செய்து முடித்தற்கு இவன் கைகொண்ட முயற்சி
பெல்லாம் பயனிலா தொழிநதன இவனுக்குப்
பொருள கொடுத்து வேலையைச் செய்வித்த அர
சன் புகழும் பன்னாள் விளங்கா தொழிநதன்.
ஐயோ! பாவம்! இவன் அப்பொறசிலை இவ்வளவு
சீக்கிரத்தில் களவாக வசப்படுமென்று கனவி
லும் நினைத்திரான் குலாலனது சக்கரத்தைப்
போல சுழலும் அச்சக்கரத்தை நிறுத்தி அப்
பொற சிலையைக் கவாந்து சென்ற களவனது
புத்தி கூமையும் நெஞ்சத்துணியும் இருநதவா
றெனனே! இச்செய்தியை இச்சிறபி கேள்வியுற
குல அவனதாவி உடலிலே தரித்திராதே இனி
பென் செய்வது ” என்று மிகவும் வியப்புறறவா
டுபோல நடித்துக் கூறினா.

இவ்வைவரும் இவ்வாறு முனறிலில் நின்று வாராததைப்பாடிக் கொணடிருக்கும் பொழுது கமமிபுன உணவை புணடு விரைவில் வெளியே வந்தான வந்தவன் வெளியிற சிலா நின்று கொண்டு தனனைப்பற்றிக் கூறும் மொழிகள் தன காதிற் பறையறைந்தாற்போற் படவே அம் மொழிகளை வீட்டினுட்புறமிருந்தே உறதுக் கேட்டுக்கொணடிருந்தான் அவர்கள் கூறிய வாராததைகளால், தான் நாகையம் பதியிலமைத்த புத்தா கோயிலின இயந்திரசக்கரத்தை நிறுத்திப் பொற்சிலையைக் களவாகக் கவாந்து சென்றாக ளென்றும், அதனால் தன்னுடைய தொழிலும் அரசன் பொருளும் வீணாயின வென்றும் அறிந் தான்.

அறிந்த அவன் துக்கத்திலாழ்ந்து, வெளி பேவந்து அங்கு நிற்கும் ஆலிநாடா முதலிய ஜவர்களை நோக்கி “பாகவதர்களே ! உங்களுக்கு இவ்விஷயத்தைத் தெரிவித்தவர்களாயா ? யான் அந்நியர்கள் அறிபா வண்ணம் ஜலதாரையின கீழ்க்கலவினுள்ளே அமைத்து வைத்திருந்த இயந்திரத்தின் சூத்திரத்தைக் கண்டுபிடித்துக் களவாடியவன் மிகவும் கெடிக் காரனாகத்தான் இருந்தல வேண்டும் இதுகாறும் நான் அடைந்த பேரும் புகழும் இன்றோடு கழிந்தன

இனிபென சொவது” என்று பொய்விட்டுக் கதறியழுது வருந்தினான்

அப்போது மங்கை மன்னன் அச்சிறப்பை நோக்கி “கற்றாமுற்றேனாரு கழிவிரக்கம்” என ஆனரோ அருளியதை நீர் அறிந்திருந்ததுமீ இதற்காக நீர்வருந்தாவது முறையன்று அறிவிற பெரிபோராகிய நீவிரே சென்றதைக் குறித்துக் கன்றுவீராயின மறையேயா அடையும் வருத்தத்தைக் கூற்றும் வேண்டுமோ?” எனப் பலவித வார்த்தைகளை கூறி உபசரித்து மனநதேற்றி அதிர்வைவிட்டுத் தன் நண்பர்களுடன் புறப்பட்டனார்.

பின் பெரிய பெருமான நியமித்த பணியை நிறைவேற்றுவதலிலேயே நாட்ட முடையவராய் ஆலிநாடா நாகையம்பதிகஞ்ச செல்லவேண்ணி, கடற்றிறைமுகத்தை அடைந்தனா, அங்கு நாகையம்பதிக்ஞ வியாபாரத்தினொருட்டு மரக்கலத்திலே பாக்கை ஏற்றிக்கொண்டிருக்கும் வியாபாரி ஒருவனைக் கண்டார். கண்டதும் ஆலிநாடா அவனை யடைந்தது “வணிகரே! நீர் சரக்கேற்றிச் செல்லும் மரக்கலத்திலே தயை கூர்ந்து எம்மையும் ஏற்றி அக்கரைக்கு அழைத்துச் செல்வீராக” என்று வேண்டினார் வணிகனும் பரகாலா கூறிய வார்த்தைகளாலும், அவரது நடையுடை

பாவனையாலும் பரம பாகவதரென நினைத்து
அவருடைய நண்பர்களுடன் அவரைத் தன்
மரககலத்திலேற்றிக் கொண்டான்

மரககலமேறிய ஆலிநாடா இவ்வணிகளை
நாம எவ்வாறாயினும் வஞ்சித்து இவன் பொரு
ளைப் பெற வேண்டுமெனக் கருதி கொட்டைப்பாக
கொன்றை எடுத்துச் சீவிப் பாதிப்பாகி வணிகனி
டமீதது “இப்பாகை உமது பாகருடன் சோத
துக்கொண்டுவந்து கலம் அக்கரையை அடைந்த
தும் திருப்பிக் கொடுப்பீராக” என்று வேண்டி
நின்றனா

வணிகனும் ஆலிநாடா வஞ்சக்க கருத்தை
அறிபாதவனாய் அப்பாகைகவாங்கித் தமது பாகரு
முடையொன்றில் அதனைச் சோத்துக் கடடி
ன்ன சிறிது பொழுது கழிந்ததும் ஆலிநாடா
வணிகரை நோக்கி, “ஐயா! வணிகரே! உமமு
டைய சரக்கில நானும் பாதிப் பாகஞ்ச் சோத்தி
ருக்கிறேன் கலம் கரையை அடைந்ததும் என
னிடம் அப்பாதிப் பாகைத் திருப்பிக்கொடுப்ப
தாக முறிச் சீடொன்று எழுதிக் கொடும், இன்
றேலநான் கொடுத்த பாதிப்பாகை இப்போழ்தே
திருப்பிக்கொடும்” என்று மனமுடிஞ்

இவ் வாரத்தைப்பைக் கேட்ட வணிகர் தலை
வன் தன்னுடைய ஆயிரக் கணக்காண் முட்டை

களில அவர் கொடுத்த பாககை வைத்த மூட்டையை வெகுநேரம் தேடியும் கண்டறியாதவராய் இனி இவ்வாறு தேடிக்கொண்டிருப்பின கலம்கரையை அடையக காலதாமதமாகுமெனக் கருதி, அவர் கேட்ட வாசகத்தின் உட்கருத்தையும் நயவஞ்சகத்தையும் அறியாது கேட்டவாறே “என்கபபலிலே பாதிப் பாகது உமது” என்று எழுதிக் கொடுத்தான சிறிது நேரத்தில் கபபலும் புறப்பட்டுச் சினனாட்களுள் நாகபட்டினத் துறைமுகத்தை அடைந்தது

கலம்கரையை அடைந்ததும் ஆலிநாடா வணிகனை அணமி “வணிகரே! உமது சரகினினமும் எனக்குச் சேரவேண்டிய பாகத்தைக்கொடும்” என்று கேட்டனா அவ்வாறத்தைப்பக கேட்ட வணிகன் தம்முடைய பாக்கில ஆலிநாடா சோத திருந்த பாக்கின பாதித்துண்டை வருந்தித் தேடிப் பெடுத்துக் கொடுத்தனா பரகாலா அதனைப் பெற்றுக்கொள்ள மன மில்லாதவராய் வணிகரை நோக்கி “ஐயோ! செட்டியாரே! நீர் எமக்கு எழுதிக் கொடுத்த உடனபடிக்கையினபடி நடந்து கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றீர் அவ்வுடனபடிக் கையினபடி உமது பாக்கில பாதிப்பாக்களன்றோ எனக்குச் சேர வேண்டும்? அப்படி யிருக்க நீர் ஒரு துண்டு பாககை எடுத்துக்கொடுத்து எனனை

ஏமாற்றப் பாரக்கின்றீரோ? இங்கிருக்கும் பூரப் பாக்கில பாதியைக் கொடுத்தாலன்றி நான் உம மைச் சும்மா விடேன் இப்போதே உமமை நீதி மனறத்திறகு இழுத்துரசென்று அரசனனைக்குட் படுத்தவேன் நீர் கொடுத்த இச்சீட்டை வாங்கி இன்னும் ஒரு முறை படித்துப்பாரும்” என்று சொல்லி அடா வழக்காடத் தொடங்கினர்

இவ்வாரத்தைக்கேட்க கேட்ட வணிகன் மிக்க கோபங்கொண்டு ஆலிநாடரை நோக்கி “அடா வழக்கிட்டு என பொருளை அபகரிக்க எண்ணும் அறிவிலாதவனே! உன்னைக் களவென்ன யானறி வேன் பாவையில, பசுவையும், செய்கையில் சீயத்தையும் போன்ற உன்னை வேடத்தினால் பக வான் அடியவெனென்று நினைத்து மோசம் போனேன் நீ முறிச்சீட்டு கேட்ட காலத்தே உன் வஞ்சகத்தை யான் அறிந்திருப்பின் அப போதே கலத்திலிருந்த உன்னைக் கடலில் வீழ்த்தி யிருப்பேன் இனிக்கூறிப்பாயெனென்? கடவு ளருளால் நீ உயிரிழைத்தாய்” எனக்கூறினா

இங்ஙனம் இவ்விருவரும் ஒருவாக்கொருவா வழக்கிட்டுக் கொள்வதை, அத்தூறைமுகத்து விபா பார நிமித்தம் கப்பலிலேறவந்தவரும், கப்பலி னின்று இறங்கியவருமாகிய பல விபாபாரிகள் அறிந்து சமீபத்தில் வந்து அவ்விருவா வழக்

கையும் விசாரித்துக் கேடறிந்தனா பின் அவ்
களில ஒருவா பாகு விபாபாரியை நோக்கி “ஐயா”
நீர் வீணே வழக்கிடுவது தவறு ஆலிநாடாகனோ
எழுதது பல மிருக்கிறது அதுவும் நீர் கைப்பட
எழுதிகொடுத்த முறிச்சீட்டு ஆதலால் அம்முறிக
சீட்டினபடி இக்கப்பலினு இறக்கியிருக்கும் பாக
கில பாதியை நீரும், பாதியை ஆலிநாடரும்.
அடைதலே உரிமை” என்று கூறினா

இவ்வாறதையைக்கேட்ட பாகு விபாபாரி
மனம் நொந்து யாதொன்றுஞ் சொல்ல நாவெழா
தவராய அப்பாதி பாகுகிறகுரிய பொருளைப் பர
காலாக் கேட்கு தன்னிருப்பிடம் சென்றான். பர
காலா பாகு விபாபாரிகொடுத்த திரவிதத்தை யேற்
றுத தம் தோழர்கள் நாலவருடன் நாகையம் பதி
பைநோக்கிச் சென்றனா

எட்டாவது இயல

தந்திரத்தாற் புத்தாச்சிலையை வசப்படுத்தல் *

நாகையம்பதியை அடைந்த ஆலிநாடா
அங்கு கண்டோ வியப்புறும் வண்ணம் மிகவும்
அழகாய் அமைக்கப்பட்டிருந்த புத்தராலபத்தைக
கண்ணுற்றனா கண்ணுற்றவா அக்கோயிலின
வேலைத்திறத்தினையும், அழகினையும் அமைவுறக

கண்டு ஆனந்தங்கொண்டனா, பின் அதனுள்
ஆடகத்தால் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் புத்த விகர
கத்தை எவ்வாறு கவாந்து செலவதென்று
தமது மனதிற்குள்ளே யோசித்துத் துபரக கடவு
ளாழநதனா பின்னா ஆலிநாடா ஒருவாறு
தேறி இராப்போழ்து வரும் அமைபத்தை யெதிரா
நோக்கி யிருந்தனா அப்போது,

“வையம் பகலிழப்ப வானம் ஒளிவிழப்ப
பொய்கையும் நீளகழியும் புளனிழப்ப—பையவே
செவ்வாய் அனறில் துணையிழப்பச் சென்றடைந்தான
வெவ்வாய் விரிகதிரோன வெறபு”

பின் நாளிருளானதும் ஆலிநாடா தமநணபாகளை
யும் சிடாக்கையும் உடன் அழைத்துக்கொண்டு, அப
புத்தராலபத்தினுள்ளே புகுந்து அங்கு அமைக
கப்பட்டிருந்த ஒவ்வொரு வேலைப்பாடுகளினதிறத்
தையும் கண்ணுற்று அநிசயித்தனா அப்போது
அக்கோவிலில் எழுந்தருளியுள்ள புத்த தேவருக்
குப் பூசனைபுரியும் காலம் சமீபித்ததால் அக்கடவு
ளைப் பூஜிப்போன உளளே புகுந்து பூசனைபுரிய
ஆரம்பித்தான அச்சமயம் யாவரும் அறிபா
வண்ணம் தம் ஆலிநாடா முதலோனா அக்கோயி
லின ஒரு மூலையில் பதுங்கிக் கொண்டிருந்தனா
பூசாரி பூசையை முடித்துக்கொண்டு கோயிற கத்
வைத் தாளிட்டித் தன்னிலலத்திற்குச் சென்றான

இங்ஙனம் பிறரொருவரும் அறியா வண்ணம் தோழாகளுடன் மறைந்திருந்த ஆலிநாடா நாளிடுளானதும் அவ்விடத்தைவிட்டு வெளியே வந்தனா வந்ததும் கம்மியனூல கூறப்பட்ட இயந்திரத்தின் சூத்திரத்தைக் கண்டுபிடிக்க கவலை யுடையவராய்க் கோயிலின் உட்புறத்தே நாலா பக்கமும் சுற்றித்திரிந்து கோழுகை யொன்றைக் கண்டு பிடித்தனா.

அதுதான் புத்த தேவருக்கு அபிஷேகம் 'செய்யும் ஜலமானது உள்ளேயிருந்து வெளியே வரும் ஜலதாரை கம்பியன இயந்திரத்தின் சூத்திரத்தை யாவரும் அறியாவண்ணம் ஜலதாரையின் கீழே கலவினுள்ளே அமைத்து வைத்திருந்ததேனென ஆலிநாடரிடம் கூறிய ஜலதாரையும் இதுவே இதன் உட்புறத்தேதான் இயந்திரத்தின் சூத்திரமும் அமைக்கப்பட்டிருந்தது கோழுகையைக்கண்டதும் ஆந்ததங்கொண்ட ஆலிநாடா அதனுட்புறத்தே உற்றுநோக்க இருப்பாணி யொன்று சங்கலியுடன் அதனுள் அமைக்கப்பட்டிருந்ததலைக் கண்ணுற்றனா, உடனே தன் தோழர்களைத் துணையாக்கொண்டு அக்கோழுகையின் மேற்புறமுள்ள கற்களைப் வெளிப்படுத்திப் பின் அச்சங்கலியைப் பிடித்திழுத்து அவ்விருப்பாணியை அதனுட புறத்தினின்றும் வெளிப்படுத்தினா

பின் சிறிது நேரத்தில் விமானத்தின் மீதேறி அதன் வழியாய்ப் புத்ததச்சிலை யிருக்குமிடம் சென்று, அப்பொற சிலையைக் கவரத் தீர்மானங் கொண்டனா

ஆயினும், ஆலிநாடா தாம் எண்ணியவாறு உள்ளே செல்ல வழியில்லாததால் பெருமூசு செறிந்து மதிமயங்கிச் சோராவுற்று “இனிச்செய வது யாது” எனப் பரந்தாமன் பாதாரவிந்தங்களை மனத்துடனொண்டு,

“பாயிரும் பரவைதன்னா பருவரை திரிதது வாறோக
காயிருந் தமுதம் கொண்ட அப்பன் எம்பி ரானே
வேயிருஞ் சோலைமுநது விரிகதி ரிரிய மின்ற
மாயிருஞ் சோலை மேய மைந்தனை லணங்கி னேனே”

எனத்துதித்தனா அப்பொழுது எம்பிரான் திருவருளால் “விமானத்தின் சிகரத்தில் சக்கர வடிவமாய் அமைந்துள்ள ஓர் இயந்திரம் குலா லனது திகிரியைப்போல அதிவேகமாய்ச் சுழன்று கொண்டிருக்கும் அவ்வியந்திரத்தை நிறுத்திற்ற றான புத்ததச்சிலையிருக்குமிடம் புகழுடியும்” என முன்னா தமக்கு அமமைப்பா கூறிய இரக்கியம் அவா மனதிலுதித்தது உடனே ஆலிநாடா அவ்வியந்திரம் சுழலாமலிருக்க ஏதேனும் ஓர் உபாயம் செய்யவேண்டுமென ஆவலுடையவ ராய்ச் சிறிது நேரம் சிந்திக்கலாயினா

பின்னா ஆலிநாடா நண்பர்களைத் தமமருகே வரவழைத்து அவர்களை நோக்கி, “நண்பர்களே! இவ்விபநதிரததை நிறுத்திற்றறாந நாம உளளே ரெனறு பொறசிலையைக் கவரமுடியும் இன்றேல நம்மால இயலாது ஆயின இவ்விபநதிரததை அசையாமல் நிறுத்த வழிபொன்றேயுளது அஃ தியாதெனில இப்பொழுது இதநகரிலுள்ளவா யாவரும் அறிபாவண்ணம் வாழைத் தோட்டத்தி லுள்ள மரங்களை வெட்டிவந்து, அததணடுகளை இயநதிரததின சக்கரத்தினிடையே கொடுத்தாக் கொண்டு வந்தால், அததணடிவுள்ள நாரெலலாம அதன பற்களில் சிக்கிகொண்டு அச்சக்கரம் சுழ லும் வேகங்குன்றி அசையாது நிற்கும் அப போது தான் உளளே றுழைந்து நாம எண்ணிய வாறு காரியத்தை முடித்துக் கொள்ளலாம்” என ரூ

இவ வாரததைபைக்கேட்ட நண்பர்களும் சீடர்களும் அஙஙனமே செய்ய வெண்ணங் கொண்டு வாழை மரங்களை வெட்டிச்சாயத்து அததணடுகளைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தனா ஆலிநாடா நண்பர்களால் கொடுக்கப்பட்ட வாழைத் தணடுகளை பெற்று அதத இயநதிரததின சக்கரத்தினிடையே கொடுத்தாக் கொண்டு வந்த னா சிறிது நேரத்தில் வாழைத் தணடிவுள்ள

நாரெலலாம அசககரத்தின பற்களில் சுற்றிக
கொள்ள அது அசையுநதிறன்றதுச சுழலாமல்
நிலைபெற்று நின்றது

பின் ஆலிநாடா தமசிடாகளுள் வலலானொரு
வனை நோக்கி “நீ உட்புகுநது அங்கு ஆடகத
தால அமைக்கப்பட்டுள்ள புத்த விகரகத்தைப்
பெயாததெடுதது வருவாயாக,” என்று கட்டளை
யிட்டு அவனை அக்கோயிலின் உள்ளே அனுப்பி
னா தலைவன் ஆணையைத் தட்டாது நடக்கும்
அச்சிடன உள்ளே புகுநது அச்சிலையை நிலையி
ன்றி நுழைபெயாததெடுக்கத் தொடங்கினான்

அச்சிலை மந்திர வலியால் அவன் கைக
க்கப்பபாது நாலாபக்கமும் அக்கோயிலுக்குள்
ளேயே ஓடத் தலைப்பட்டது அவனும அவவிக
கிரகத்தைக் கைக்கொள் அதன் பின்னேயே
விடாது நாலாபக்கமும் சுற்றித்திரிந்தான் சுற்
றித்திரிந்தும் தனமுயற்சி பலவாதத்தைத் தலைவ
ராய ஆலிநாடாக்கறிவிக்க, பரகாலா அப்பொற்
சிலையைக் கைப்பற்றற்குச் சாதனமாய ஓர் உபா
யத்தை வெளிப்படுத்திருந்தே அறிவித்தனா.
அதை யறிந்த சீடன் அவவுருவத்தை அபரிசுத்
தமக்கி, அதன் மந்திர வலிமையைப் போக்கித்
தன் வசப்படுத்தினன் வலிகுன்றிய பொற்சிலை
அப்போது,

“ஈயத்தா லாகாதோ ? இருமயினு லாதாதோ ?

பூயத்தால மிக்கதொரு பூத்ததா லாகாதோ ?

தேயத்தே பித்தனைநற செம்புகளா லாகாதோ ? [கே ?]

மாயப்பொன வேணுமோ மதித்தெனினப பணனுதைக

என்று, புலம்பிக்கொண்டு ஒருசார கீழே விழுந்திட்டது உடனே ஆலிநாடா சீடன அப பொறசிலையை காலதாமதஞ் செய்பாது எடுத்துக் கொண்டுவந்தது தம் தலைவாரிடம் கொடுத்தனன

பரகாலா அதைப்பரிவுடனேற்று அரைக கணமேனும் அங்கு தங்காது தம் நண்பாக ஞாடன அதற்கரைவிட்டுப் புலப்பட்டனா சிறிது நூரம் செல்லவே பகலனை தன கிரணங்களைப் பரப்பி இருளை நீக்கும் அமையம் வந்துற்றது.

அதையறிந்த ஆலிநாடா முதலானோ சமீ பத்திலுள்ள ஒரு சிறுநூரை யடைந்தது தாம் கள வாழிக் கொணாந்த பொறசிலையை அவ்விடம் பிறரறிபாவண்ணம் பத்திரப்படுத்த வெண்ணினா அங்கு மனிதர்கள் சஞ்சரித்துக்கொண்டே யிருந தமையால் பத்திரப்படுத்த முடியாதென வெண்ணிச சமீபத்திலுள்ள கழனிகட்குச்சென்று ஆங்குச்சேறும் நீருமாய்க் கலந்துள்ள ஒரு கழனிமில் தாம் கொணாந்த அவ்வாடக்ச்சிலையை ஆதித தன்தோன்று முன்னே புதைத்து வைத்தனா. சிறிது நேரம் தாமுந்ததும்,

“பூசராதன கைமமலரும் பூனகுமுதமுமழுகிழபச
காசினியும் தாமரைபுக கணவிழிப்ப”

ஆதிததனும அழகுறக கிழக்குக்கடலிலே தோன்
றினன அசசமயம் மாரிககால மானதால எங்கு
பாாததாலும் உழவாகன கழனிகளில் உழுவதும்,
பரம்படிப்பதும், பயிநநிவதும், களைப்பிடுவதும்
மாயிருததார்கள அநநிலததிற குரியோனும்
அன்று தன நிலததைப் பரம்படிகக வெண்ணி
மாடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு கழனிபை வநதடைந
தான அதையறிநத ஆழ்வார தாம இனிச
சுமமா இருததல தகாது இருப்போமாயின நம
களவைப் பலரறிய இவன வெளிப்படுத்தவான
வெளிப்படின தாம எண்ணிய வெண்ணம் முடிவு
ருது ஆதலால, களவு வெளிப்படாமலிருததற்கு
பாதேனும் ஓர் உபாயந தேடவேண்டுமென மனத
துட்கொண்டு அவவுழவனைக் குறுக்கிட்டு “ஐயா!
நீ யா! இங்கு வரக காரணமென்ன?” என்று
வினவினா

அவவாரததையைக் கேட்ட உழவன “பெரி
யாரே! நான இநநிலததிற்குரியவன இதைப்
பரம்படித்தது சம்பபித்தி நெறப்பிர நடலா
மெனக்கருதி ஈண்டு வநதேன” என்றன

ஆழ்வார அவனை நோக்கி, “உழவனே! நீ
என்ன சொன்னா? இன்னும் ஒருமுறை அவ

வாறு சொல்லுவையேயாயின உன்னுடைய நா
இரண்டாய்ப் போ மெனபது நிச்சயம் இந்
நிலம் என்னிலமெனபதை நீ அறிபாரோ?
என்னிலத்தை என உத்தரவின்றி நீ எவ்வாறு
பரமபதிக முன வரலாம்?" என்று, கடிந்து
பேசி அவனைப் பரமபதிக விடாது தடுத்தனா

இங்ஙனம் ஆழ்வார கூறிப் வாதத்தையக
கேட்ட உழவன் 'இடியோசை கேட்ட நாகம்
போல' நடு நடுகி "ஐயா! நீர் யாவா? உம்
முடைய ஊர் யாது? நீர் இங்கு வரக் காரண
மென்ன? அயலூர் பிடாரி வந்து உள்ளூர் பிடா
ரிபைமுடுக்கின்றோல, நீர் என்னிலத்தில வந்து
நின்று கொண்டிருப்பது மன்றி இந்நிலத்தை
யும் உம்முடையதென்று கவரப்பாக்கினீரோ?
உம்மை இங்கு நான் கண்டதும் இந்நிலத்தை
விட்டு அப்புறப் படுததாமல் சுமமா விருந்ததால
இவ்வாறு நோந்தது 'உட்கார் இடங்கொடுத
தால படுக்க இடங்கேட்பான்' எனபது உன்னி
டத்தில சரியாய்ப் போயிற்று" என்று கூறி ஆழ
வாரைப் பொருட்படுததாமலே உழவன் தன்
நிலத்தை உழுது பரமபதிக முயன்றான்

உடனே ஆழ்வார மிக்க கோபத்தோடு தன்
நண்பார்களையும், சீடர்களையும்நோக்கி, "ஓ நண்பா
களே! இவ்வுழவன் நம்முடைய விளை நிலத்தை

அவனுடைய விளை நிலமென்று கூறிக் கைப்
பற்ற எண்ணித் தன் மேழியைப் பூட்டி உழ
ஆரம்பிக்கின்றான் இனிச் சமமாவிருத்தல்
தகாது” என்று கூறினா

“அடுத்தது காடும் பனிகுபோல நெஞ்சம்
கடுத்தது காடும் முகம்”

என்ற மறை மொழியை மனத்துட்கொண்டு
நண்பரும், சீடரும் தலைவா கூறிய மொழியினு
லும், முக்கருறிப்பினாலும் அவரது அக்க
குறிப்பை யறிந்து உழவனிடம் சென்று அவன்
பூட்டிய ஏரை ஒடித்துச் சின்னாபின்னமாகக்
நாலாபக்கமும் வீசி பெறிந்தனா தன் கலப்
பைபைச் சின்னாபின்னமாக ஒடித்தெறியவே
அவவுழவன் கூக்குரலிட்டு ஆழ்வா முதலான
வார்களோடு போராடத் தொடங்கினான் அதனால்
இருதிறத்தாராக்கும் விவாதம் மூண்டது

பரகாலரென்ப பெயரேற்ற நம் ஆலிநாடா
இதற்கஞ்சுவரோ? சிறிதேனும் அஞ்சாதவா
ராய அவனை நோக்கி “நீ இந்தநிலத்தை உழுது
பயிரிடச் சிறிதும் நான் சமமதியேன இந்தநீ
லமோ எனனுடையது இதையறிய விருமபின்
நாளையதினம் இங்கு வந்தால் பத்திர மூலமாக
நிரூபித்துக் காட்டுகின்றேன்” என்று கூறினா

1. -- இவ்வாராததைகளைக்கேட்ட புலத்திறகுடை
யோன ஆலிநாடரிடம் அடாவழக்கிட்டு அவதிப
பட மனமிலாதவனாய் அவரை நோக்கி “ஐயா!
உமமிடத்திலோ ஆளபலமிருக்கிறது, என்னி
டமோ அஃதிலலை, இங்ஙனமிருக்க, நான உமமி
டத்தில வீணை வாழக்கிடங்க கொண்டிருந்தால
எனக்குததான மிகக் கெடுதியுண்டாகும் ஆதலால்
நீர் கூறுவது போலவே நானையதின்ம் இங்கு
வருகின்றேன் அசம்மபம் உம்முடைய வாராத
தையினபடி இதநிலம் உம்முடையது தானென்ப
பத்திர மூலமாக நிரூபிக்காவிடின் இஃது என்னு
டைய கெனபதற்குச் சிறிதேனும் ஐயமிலலை”
என்று கூறிக் தன மாடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு
கழனிபை விட்டுத் தன சிறுறாரை யடைந்ததான

பின்னர் ஆழ்வார் தாம் எண்ணிய எண்
ணத்தை முடித்ததற்கும், உழவன் அறிபாமைக்
கும் மிகவும் நகைத்து அன்று பகற்பொழுது
முழுதும் அக்கழனியிலேயே தங்கியிருந்தனா,
பின் இராக் காலம் வந்ததுறந்தும் அசசிலையை
அதநிலத்தினினதும் பெயாததெடுத்ததுகொண்டு
பகலவன் தன கிரணங்களைப் பாரினமீன் பரவச
செயுமுன் தமது தோழா முதலானவர்களோடு
அவவிடம் விட்டகன்று, திருவரங்கமடைந்து
அப்பதுமையைப் பிறரறிபா வண்ணம் பத்திரப்
பிடுததி வைத்திருந்தனா

ஒன்பதாவது இயல்

புத்தசசீலையால் புதுப்பணி புரிதல்

இஃதிக்ஷனமிருக்க நாகையம்பதியில் பொழுது புலாநததும் புத்தராலயத்திலுள்ள பொறசிலை அனறிரவு களவாகனால கவரப்பட்ட செபதி அநநகரத்தின நாறறிசையும் பரவியது இதனை யாறிநத அநநகரவாசிகள் யாவரும் விபாகுலததைபும், விபபபையும் ஒருசேர அடைநதனா அன்று பகற்கால முழுதும் மனிதர்கள் வீதிகளில் கூட்டங் கூட்டமாக நின்றுகொண்டு “சென்ற இராபபோழது நம புத்தராலயத்தில் நுழைந்து பொறசிலைபை கவாந்து சென்ற களவனை களவன’ அக்கோயிலின் கோபுரத்தினமீது இடைவிடாது சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் யந்திர சககரத்தைச் சுழலாமல் நிறுத்திக் கோயிலினுட்புருந்த அக்களவனது நெஞ்சத்துணரீவே துணிவு அவன புத்தி கூாமையே கூாமை” என்று பேசிக் கொண்டிருந்தனா

அநநகர பரிாலகரோ “இப்பொறசிலைபை கவாந்து சென்ற களவனை எங்ஙனமாவது கண்டு பிடித்தது தண்டித்து மீண்டும் அப்பொறசிலைபைப் பெறவேண்டும்” எனனும் எண்ணமுடைய வராய் எண்டிசையும் சேவகனை அனுப்பிக் கள

வனைக கண்டுபிடிக்கச் செய்தனா ரேவகாகளும்
தலைவா ஆணையினபடி புலம விசாரித்துக்
கொண்டு களவரைத் தேடிச்சென்றனா

இவர்கள் செல்லுமபோது இடைவழியிற்
சந்தித்தோரால களவர்கள் சென்ற வழியை யறி
ந்து அவ்வழியே இவர்களும் பின் தொடர்ந்து
செல்லலாயினா மறுநாள் மாலைப்போதில் இவா
கள் இரண்டாற்றிற்கு மிடையே ஊரொன்றைக்
கண்டனா அதுதான் திருவரங்கமென்னும
திருப்பதி அவ்வூரிலேதான் ஆடகச்சிலையைப்
பிரதறியாது கொணர்ந்த நம் ஆலிநாடரும் அவ
ரது நண்பர்களும் தங்கியிருந்தனா ஊரினைக்
கண்டதும் காவலாளா கடுதில் அதனுட்புகு, கள்
வரையும், அவரது நண்பர்களையும் அநதகரின
ஒவ்வோரிடங்களிலுஞ் சென்று தேடலாயினா
தேடினவா ஓரிடத்தில் ஆழ்வாமையும், அவரது
நண்பர்களை யுங் கண்ணுற்று “ஐயா! நீங்கள்
புத்தராலயத்துள் நுழைந்து கவாந்து வந்த கன
கச்சிலையை எங்கே வைத்திருக்கின்றீர்கள்? அச்
சிலையைக் காலந்தாழ்க்காது கடிதிலீயின நீவிர
அனைவரும் ஆவிபெற்றுய்வீர்கள்! இன்றேல,
எம் தலைவரது தண்டனைக்குட்பட்டுத் தலையை
இழக்க நேரிடும” என்று கடுங்கோபங் கொண்டு
கடுமொழிகளைக் கழறலாயினா.

அஞ்சா நெஞ்சையும், பரகாலரெனப் பொரையும், படைத்த நம ஆலிநாடா அவர்கள் கூறிய வாரததையைச் சிறிதேனும் மதிப்பாதவராய் அவர்களை நோக்கி “ஓ! மதியிலிகளா! நீவிர் கூறிய வாரததைகட்கு உமமைப் பொருட்படுத திப பதிறகூற என மனம்மிசையவில்லை உம தலை வரே யீண்டு வநது எமமைக்கேட்பின அதற்குத் தக்கவிடை அளிப்போம். நீவிர் வநத வழியைப் பாராதுகொண்டே விரைவிஷ நும நகர்க்கேக லாம இல்லாது காலநதாழப்பின நீவிர் கூறிய வாரததையின பபனை நீவிரே யடைதல் திணைம” எனக்கூறினா

பரகாலா வாரததையையேற்ற பணியாளா அநத் நகரைவிட்டு விரைவில் நாகையம்பதி நண்ணித் தங்குள் தலைவரிடம் களவாக்கித்தேடிச் சென்று கண்டுபிடித்துப் பொறசிலையைக் கொடுக்கு மாறு தாங்கள் கேட்டதையும், ஆலிநாடா அதற்குக்கூறிய பதிலையும் ஆதிபோடநதமாக அறிவித்தனா

சேவகா கூறிய வாரததைகள் தம் செவியிற புகவே நாகையம்பதித் தலைவர்கள் “எரிசிற சுவாஸையில் நெய் பெய்தாறபோல” கோபங் கொண்டு முநது “நம கனகச்சிலையைக் கொநது சென்றதுமல்லாமல் இவ்வாறு சொல்லவும் அவனுக்

குத துணிவுண்டாயதா? ‘மூர்க்கனு முதலையுங்
கொண்டதுவிடா’ ஆதலால் இவனை எங்கனமா
வது பிடித்துத் தண்டித்து நம் கனகச சிலைபக
கைப்பற்ற வேண்டுமே இன்றேல, நம் நாட்டில
களவென்னுந தீததொழில நாளுககு நாள தலை
சிறந்தோங்கும்” எனவெண்ணித் தாங்களே
சென்று திருவரங்கமடைந்து களவாகள் இருக்கு
மிடத்தைக் கண்டுபிடித்தனர்

பின் களவார் தலைவனுப விளங்கும் பரகாலரை
நோக்கி “களவா தலைவனே! அந்நியர்கள் அறி
யாவண்ணம அநேக நாள முயன்றமைத்த இயந
திர ரகசியத்தை நீ எவ்வாறறிந்தாய்? திகிரியை
நிறுத்த நீ கண்டு பிடித்த உபாயத்தை நினைக்கின
எங்கள் மனமே திகைக்கின்றது ஆடகச்சிலை
யமைக்க நாங்கள் அளித்த பொருளோ அளவிறந
தன ஆலயத்தை அழகுறச்செய்து முடிக்கக் கம்
மியான அடைந்தகஷ்டமோ அளவிறந்தன இவற
றையெல்லாம் நீ ஒருவன் தோன்றி வீணாக
கினாய்! ‘செய்வது பலநாள அழிப்பது ஒருநாள’
என்ற பழமொழி உன்னிடத்தில மெப்பாயிற்று
இனி அதைக் குறித்துப் பேசிப்படியென” எனக்
கூறி “நீ கவாநது வந்த கனகச சிலைபக கடி
திலாவாயாக!” எனக்கேடனா

இங்ஙனம் நான்குயமபதித தலைவாகள கூறிய வாரததையைக்கேட ஆலிநாடா “ஐயா” நாங்கள் நான்குயம பதியிலிருந்த ஆடகச் சிலையை அபகரித் தது உண்மையே, அதைக் கைவசப்படுத்த நாங் களசெய்த முயற்சிகளோ பல அதனால் அடைந்த கஷ்டமோ அளவிறந்தன ஆதலால் அச் சிலையை இப்போதே உமமிடமீயோம் இனியோ ராண்டு கழிந்த பின்னா வந்தது கேட்பீராயின ‘கொடுப்போம்’ என்று கூறினா

இதனைக்கேட தலைவாகள ஆழ்வாரை ‘நோக்கி’ “நீயோ எமது கனகச் சிலையைக் கவா- நது வந்த களவா தலைவன ஆதலால் நீ கூறும் வாரததையில் நாங்கள் எவ்வாறு நம்பிக்கை வைப் பது? நீ கூறுவதே போல நடப்பதுண்மையா யின உனது கையொப்பமிட்டுச் சீட்டுவோனா என்று எழு தித்கொடு, இன்றேல எமது கனகச் சிலையைக் கொடு” என்று மனமுடிக் கேட்டனா

அப்போது ஆலிநாடா “இச்சமயம் இவா களை எங்ஙனமாவது ஏமாற்றி அனுப்பிவிட்டு நாம் காரியத்தை விரைவில் முடிக்க ஏற்பாடு செய்ப வேண்டும்” எனவெண்ணி, அவர்கள் கூறிய வாரததைக்கு இணங்கினவரைப்போல நடத்தது “நீங்கள் ஓராண்டு கழிந்தபின் எச்சம யம் வந்தது கேட்டினும் உங்கள் பொற்சிலையின்

சிறுவிரலுகருக குறையாமல நாங்கள் ஒப்புவிக்கின்றோம்” என எழுதித் தம் தோழர்களுடன் தாமுங் கைபொப்பமிட்டு அச்சீடடை நாகையம் பதித் தலைவரிடம் கொடுத்தனா சீட்டைப் பெற்ற தலைவர்கள் சிறிதேனும் தாமதியாது நாகையம் பதி நண்ண நடக்கலாயினா

பின்னா, பரகாலா பரந்தாமன் திருப்பணி புரியச் சிறிதேனும் தாமதியாது தாம் கொணாத கனகச் சிலையை உருக்கி அப்பொன்னை விலைப் படுத்த எண்ணினா எண்ணியலா முன்னா அச்சிலையின் சிறு விரலேத் துண்டித்துப் பத்திரப் படுத்தி வைத்துப் பின்னா பொற்பணி புரியும் கமமியரை அழைத்துவந்து அச்சிலையைப் பின்னப் படுத்தி விலைப்படுத்தி அளவிலாப் பொருளைப் பெற்றனா அப்பொருளால் திருமதிள முதற் சிகரபரியத்தமான கைங்காயங்களைச் செய்ப வெண்ணி கைத்தொழிலிற சிறந்த கமமியா பலாக்கு அளவிலாப் பொருளீந்தது அழைத்து வந்தனா

கமமியா தம் முயற்சியானும், திறமையானும் “தொவ்வுதச்சஞ்ஞல அமைக்கப்பட்ட தேவ விமானமோ” என்று கண்டோரெல்லாங்கூறிக் களிக்குமாறு பலவித வேலைப்பாடுகளுடன் கோயில்,

விமானம், மண்டபம், மதில முதலான திருப்பணிகள் செய்து முடித்தனா

ஆழ்வாரா இங்ஙனம் அரங்கநாதன கைங்கரியங்களை அநுதினமும் செய்து வரவே ஒரு நாள் மதில கட்டுகிறபொழுது தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரா திருமாலை, சோதத்துவந்தவிடம் நோபட அதனை அழித்தது குறுக்கில் மதில கட்ட மனங் கொள்ளாமல் ஒதுக்கி அமமதிலைக் கட்டுவித்தனா

இங்கு கோயிற்திருப்பணிகள் யாதொரு குறைவின்றி நிறைவேற்றிநிறுத்த, நாகையம்பதித்தலைவர்கள் ஆலிநாடா தமது கைப்பட வெழுதி அளித்த முறிச்சீட்டினபடி பொறசிலை பெற வெண்ணி அவரிருக்கும் திருவரங்க மென்னும் திருப்பதிபை அடைந்தனா பின் ஆலிநாடா இருக்குமிடஞ்சென்று அவரையும், அவர் நண்பர்களையும் நோக்கி “நீங்கள் வரைந்திருந்த முறிச்சீட்டினபடி ஓராண்டு கழிந்தும் பல நாட்களாயின இனி, இன்று, நாளை, பின்னிட்டு எனத் தவணைகள் சொல்லி நாட்கள்கழிக்க இயலாது. இப்போது நீங்கள் பொறசிலையைக் கொடாமலிருப்பீர்களாயின் உங்களைக் களவு செய்தோர்க்குரிய தண்டனைக் குடபடுத்தித் தண்டிப்போம்” என்றனா

இவ வாரததைகளைக் கேட்ட ஆலிநாடா அவர்களை நோக்கி “நீங்கள் பறபலவாறு வாயில வந்தபடி பிதற்றிப்பெனப்பன? நாங்கள் வரைந தீர்த முறிச்சீட்டைக் கொண்டுவந்திருப்பின அதனைக் கொடுங்கள் அச்சீட்டின்படி உங்கட குரியதை இப்போழுதே கொடுக்கின்றோம்” என்று கூறினா

தலைவர்கள் தங்களுண்ணம் முடிவுற்றதென் வெண்ணித தாங்கொணாதது முறிச்சீட்டை எடுத் துப் படித்துக் காட்டினா அவ் வாசகத்தைக் கேட்ட ஆலிநாடா “நாங்கள் எழுதிக் கொடுத்தி ருப்பதே போல உங்கள் பொற்சிலையின் சிறு விர லுக்குக் குறைபாமல் அளிக்க யாதொரு தடையு மில்லை” என்றுரைத்துத் தம் நண்பர்களை நோக்கி அச்சிலையின் சிறுவிரலைக் கொண்டுவருமபடி கூட்டினையிட்டனா நண்பர்கள் அங்ஙனமே கொணாதது நாகையம்பதித் தலைவரிடம் கொடுத்தனா

பொற்சிலையின் சிறு விரலைக்கண்ணுற்றதும் நாகையம் பதித்தலைவர்கள் திடுக்கிட்டு என்னே ‘கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்டாற்போல இருக்கிறது’ பொற்சிலையைப் பெற்றவந்த எங்க ளுக்கு ஒரு சிறுவிரலைக்கொடுத்த மோசன செய யப் பாரக்கின்றீர்கள் எங்கள் பொற்சிலையை உங்

களிடமிருந்து பெருமல நாங்கள் வீணே திரும-
பிச செலலோம உங்கனையும் சுமமா விடோம்”
எனக்கூறி அவர்களை வருத்தத் தொடங்கினா

17-ன் அறிவிற் சிறந்த ஆலிநாடா அவர்களை
நோக்கி “இவ்விவாதம் நமக்குள் தீராது சில
அறிவிற சிறந்த பெரியோர்களை யழைத்து வந்து
நம் வழக்கைத் தெரியப்படுத்தி அவர்கள் கூறும்
உறுதிமொழியின்படி நடந்து கொள்ளுதலே
பேற்றது” என்று கூறினா

அவர்கள் அதுவே சரிபென ஒத்துக்
கொண்டு சில பெரியோர்களை அழைத்துவந்து,
தம் வழக்கைக்கூறி, ஆலிநாடா எழுதிகொடுத்த
முறிச்சீட்டையுங் காண்பித்தனா முறிச்சீட்டைப்
பாத்து அதில் எழுதியுள்ள வாசகத்தின்
பொருளை நன்குணர்ந்த பெரியோர் அவர்களை
நோக்கி “பரகாலா கூறுவதே நியாயமானது. சீட்
டிலும் சிறு விரலுக்குக்குறையாமல் கொடுப்ப
தாகத்தான் வரைபட்டுள்ளது ஆதலால்
அவா கொடுக்கும் சிறு விரலைப் பெற்றுப் போவ
தேதான் நியாயமானது” என்று தங்களை உறுதியான
வார்த்தையை வெளியிட்டனா இவ்வார்த்தை
யைக் கேட்ட நாகையம்பதித்தலைவர்கள் “நாம
இனிச் செய்வது யாது?” என மனமிக நொந்து
ஆழ்வாரா அளித்த புத்தசசிலையின் பொற் சிறு

விரலைப் பெற்று “திருடனைத்தேள் கொட்டினாற்
போல” யாதொன்றுங் கூற நாவெழாதவராய்த
தம நகரக்கேகினா

பததாவது இயல

ஆழ்வார யோக நீஷ்டையிலமாதல

ஆழ்வார அரங்கநாதன ஆணையினபடி எல
லாத திருப்பணிகளையும் குறைவின்றி முடித்த
பின்னா அரவணை செலவன் அடி தொழுது
அநுமதிபெற்று மீண்டுந் திவ்ய தேசயாததிரை
செய்யத்தொடங்கி, முதலிலுபமநயவுக்கும், பராச
ரருக்கும் பிரத்தியக்ஷமரபுருளபுரிந்த திருப்போ
நகரத்தையும் நந்திகுக்கும், ரிபி சககரவாததிகும
காட்சி தந்தருள புரிந்த நந்திபுரவிண்ணகரத்தை
யும், மாரக்கண்டேயருக்கும், பெரிய திருவடிகும,
காவேரிகும, தாமதேவதைக்கும் காட்சி கொடுத்
தருளபுரிந்த திருவிண்ணகரத்தையும் அடைந்து
ஆங்காங்கேழுந்தருளியுள்ள பெருமானைத் தொ
ழுது பதிகம் பாடினா

பின்னா திருநறைப்பூரென்னும் திருப்பதியை
யடைந்து அங்கு கோயிலு கொண்டுமுந்தருளி
யுள்ளவரும், தமக்குப் பரமசாரியராயிருந்து திரு

விலகினை பிரசாதித்தவருமாகிய நம பெருமான
விஷ்ணுமாக,

“கண்ணுஞ் சுழன்று பிளையோடு ஈன வந்தேன்குலை
பணனின் மொழியா பைய நடமினெனனாதமுன
விண்ணும மலையும் வேதமும வேனகியுமாயினு
நன்னு நறையூர் நாம தொழுதம் எழுநெஞ்சமே”

என்னும் பாசரம் முதலாக நூறு பாசரங்
களை அருளிச்செய்து, அவரடிபணிநது அள
விலா ஆனந்தமடைந்தனா

சினனாட கழிந்த பினனா ஆழ்வார அந்
நகரைவிட்டுப் புறப்பட்டுக் காவேரிக்குக் காட்சி
தந்தருளிய திருச்சேறைபென்னும் திவ்யக்ஷேத்
திரத்தையும் உபரிசரவசு ராஜாவுக்கும், காவேரிக்
கும், நாமதேவதைக்கும் பிரத்தியக்ஷமா யருள
புரிந்த திருவேமுநதூரையும் விபாச மஹா
முனிவருக்கும், விபாகரபாதருக்கும் காட்சி தந்த
ருளிய திருச்சிறுபுலியூர் முதலிய திவ்யக்ஷேத்
திரங்களைபும அடைந்து ஆங்காங்கெழுந்தருளிய
எம்பெருமானைச் சேவித்து மங்களா சாஸனஞ்
செய்து திருக்கண்ணமங்கைபென்னும் திவ்யக்
ஷேத்திரத்திற கெழுந்தருளினா அங்கு, வாண
னுக்கும், ரோமசருக்கும் பிரத்தியக்ஷமா யருள
புரிந்த பெருமான சந்நிதி சென்று அவரைத்
துதித்துப் பதிகம் பாடினா அப்பதிகத்தில,

“ ஏறநினை இமையததுளம மீசனை

இமமையை மறுமைக்கு மருந்தினை

ஆறறலை அண்டததப்புறத துயத்திடும

ஐயனைக் கையிலாழியொன தேந்திய

சுறநினை குரு மாமணிக குன்றினை ”

என, ஐந்தாவது செய்யுள் பாடித் துதிககையில திருதினறவூர் பததராவிப பெருமாள் முனடி ஒரு பாடல பெற்றது போதாதென்று மீட்டும் எனனைப் பெற்ற அனனையால் ஆகஞாயிக்கப்பட்டவரா! அததலதது ஆழ்வாரெதிரில வந்தது காட்சியளிக்க ஆழ்வார,

“ நினறவூர் நினற நித்திலத தொத்தினை

காறநினைப் புனலைச் சென்று காடிக

கண்ண மங்கையுள் கண்டு கொண்டேனே ”

என்று அச்செய்யுளின் ஈற்றில அப்பிராணையும திருக்கண்ணமங்கைய பெருமானுடன் சோத துப பாடிப் பேரானந்த மடைந்தனா

அப்பால் ஆழ்வார் திருக்கண்ணமங்கையை விட்டுப் புறப்பட்டுக் கண்வமா முனிக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய் அருளபுரிந்த திருக்கண்ணபுரத்தை யும் பிறகு சைதயருக்கும், கௌதமமுனிக்கும் பிரத்தியக்ஷமாய் அருளபுரிந்த திருக்கண்ணங்குடியையும் நாக ராஜனுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய் அருளபுரிந்த திருநாகை பென்னும கேஷத்திரத்தையு மடைந்தது

ஆங்காங்கு எழுந்தருளியுள்ள பெருமானைத்
தொழுது திருப்பதிகம் பாடினா அப்பொழுது
திருநாகைபம்பதியில் கோயில் கொண்டெழுந்த
தருளியுள்ள சௌந்தராய ராஜன ஆழ்வார பகதிக
குவந்தது பிரத்தியக்ஷமாய அருளபுரிநதனா அப
போது ஆழ்வார தலைவனது உருவெளிப்பாடு
கண்ட தலைவி தோழிககு அவா வடிவழகை எடுத்த
துகடநும துறையை அமைத்து,

“எனதிசையும் எறிநீரக கடலும்
ஏழுலகும் உடனே விழுங்கி
மண்டி ஓ ராலிலை பள்ளிகொள்ளும்
மாயாகொல ? மாயம் அறியமாட்டேன
கொண்டல் நன மாலவரை யேயும் ஒப்பா
கொங்கலா தாமரைக கண்ணுமவாயும்
அண்டத்தமர பணிய நின்றா
அச்சோ ஒருவா அழகியவா’

என, ஒரு பதிகம்பாடி, அப்பதிகத்தின் செய
புகளால் எம்பெருமான வடிவழகை உல
கோககு வெளிப்படுத்தி, சோழநாட்டை விட்டுப்
புறப்பட்டு பாண்டி நாட்டைநதனா

அடைந்தவா அங்கு புல்லாரணப் மஹ
ரிஷிக்கும், அகவதத நாராயணனுக்கும் பிரத்தி
யக்ஷமாய அருளபுரிநதவிடமும், ஸ்ரீ ராமபிரான
சமுத்திர ராஜனுக்கு வரங்கொடுத்த இடமுமாகா.
திருப்புல்லாணியையும் சிவபிரானுக்குப் பிரத்தி
யக்ஷமா யருளபுரிநத திருக்குங்குடி பென்னும
திவா. கேஷத்திரத்தைப் மடைந்து கடவுளைத்
தொழுது மங்களா சாஸனஞ்செய்து, சமீபத்தி
லுள்ள மலை நாட்டைநதனா அங்கு கண்டாகா

ணனுக்குக் காட்சி தந்தருளப்பரிந்த திருவல்ல
வாழ எனனும் கேட்கத்திரத்தை யடைந்து எம்
பெருமானைத் தொழுதனா

பின்னா ஆழ்வார அங்கிருந்து புறப்பட்டுப்
பாண்டி நாட்டைநது மலயத்துவச பாண்டியனுக்
கும், தாம் தேவதைக்கும் காட்சி கொடுத்தருள
புரிந்த திருமாலிருஞ் சோலையையும் கதம்ப மஹ
ரிஷிக்கும், இததிரனுக்கும் பிரத்தியக்ஷமாய் அருள
புரிந்த திருக்கோட்டியூரையும் அடைந்து ஆங்
கங்கு எழுந்தருளியுள்ள பெருமானைத் தொழுது
மங்களா சாவுனஞ் செயதனா மேலும் திருமா
லின அரட்சாவதாரங்களோடு விபவாவதாரங்
களையும் கருதி உள்ளங் கரைந்து பல திருப்பதிகங்
கள் பாடிப் “பெரிய திருமொழி” யை முடித்தனா

முடித்தும் தமது ஆராதவனப் புடங்கு
மைமால் மறறும் திருக்குறுந்தாண்டகம், திரு
நெடுந்தாண்டகம், திருவெழு கூற்றிருக்கை, சிறிய
திருமடல், பெரிய திருமடல் முதலிய ஐந்து பிர
பந்தங்களை அருளிச்செய்து அநந்தரம் அரங்கத்
துக் கெழுந்தருளி அரங்கநாதன் சந்நிதியில் திரு
நெடுந்தாண்டகத்தைத் தேவகானத்திற் பாடினா

அதற்குத் திருவுள மூலந்த நம்பெருமாள்
“உனக்கு வேண்டும வரம் பெற்றுக்கொள்”
என்று நியமித்தவனவிலே, நாலுக்கவிப்பெரு
மாள் “முன்பு தேவரீர் நம்மாழ்வார மூலமாக
வெளிப்படுத்திய தமிழ் வேதங்கள் நான்கையும்
மாகழி மாதத்திலே தேவரீர் கண்டருள்கிற அத

திபயநோதஸவத்திற கோவாண வேதங்கனோடு
பாராயணஞ் செய்யுமாறு கட்டளை மிட்டருளல
வேண்டும” என்று பிரார்த்திக்க, பெருமாள் அங்
கனமே அருளபுரிந்ததா அவ்வண்ணியின்படி
ஆலிநாடா அன்று முதல அாச்சா விகரக ரூப
மான நமமாழ்வாரை ஆழ்வார திருநகரியினின்று
கோயிலுக்கு எழுந்தருளப்பண்ணி உபயவேத
பாராயணத்தையும் ஒழுங்காக நடக்கா செய்து,
அத்தியயனத திருவிழாவைச் சிறப்பாகச் செய்
வித்து, அது முடிந்த பின்னா பராங்குசரை மீண்
டும் திருக்குருகருக்கு எழுந்தருளப் பண்ணு
வித்ததா

இங்ஙனமே ஒவ்வோராண்டும் அத்திரு
நாளைப் பரிபாலித்து வருமபடி கட்டளை செய்
திட்டு, மங்கையா கோமான, மகேந்திரகிரிகு
அருகே சித்தாச்சிரமமென்று பிரசித்தமான
திருக்குறுங்குடியில் வந்து அங்கு எழுந்தருளி
யிருக்கின்ற நம்பி என்னும் எம்பெருமானுடைய
அழகை அனுபவித்து, அங்கு நிதய வாஸஞ்
செய்ய நினைத்தனா பின் குமுதவல்லியாருடனே
விரகதராயச சிலகாலம் யோக நிஷ்டையில் எழுந்
தருளி யிருந்து, தமது நூற்றைந்தாம் பிராரத்
தில், சமாதி யென்கிற மகா யோகத்தால திரு
மேனி நீத்துத் தேஜோமயமான திவ்ய நகரஞ்
சோந்தனா

வழி பறித்தலாகிய அகிருத்தியத்தைச் செய்
தாலும், அச்செலவம் முழுவதையும் பகவத பாக்
வத கைங்கர்யத்துக்கே உபயோகித்ததாலும்,

அபாகவதா பொருளை அபகரித்துப் பாகவதாக
 குரிய தாய ஆசகியதனாலும், புகழ் புண்ணியங்களை
 யேயனறிப் பழிபாவங்களைச் சிறிதும் பெருது
 பெருமாளுக்கு மிக்க முகோலலாசத்தைச் செயது
 சீருற்ற இததிருமங்கை மன்னன், தமது திவ்யப்
 பிரபந்தங்களால் உலகத்தை நன்னெறிச் செலுத்
 திக கலிதோஷத்தைக் கடிந்ததனால் “கலிகனறி”
 எனனும ஒரு திருநாமம் பெற்றனா

“கலந்திருந காத்திகையில் காத்திகை வந்தோன் வாழியே
 காசினியிற சூறையலூரக காவலோன் வாழியே
 நலந்திகழாயிரத்தென்பதது நாலுரைத்தானவாழியே
 நாலுரை மாறாநகம் நமக்குரைத்தானவாழியே
 இலங்கெழுநிறிருக்கை யிருமடலீநதான் வாழியே
 இமமுனறிவிருநாற நிருபத்தேழீநதான் வாழியே
 வலந்திகழுக குமுதவலலி மணவாளன் வாழியே
 வாடகலியன் பரகரலன் மங்கையாகோன் வாழியே”

திருமங்கை மன்னன் திருவடி வாழ்க

முற்றிற்று

